

Eğitim ve liselilerin talepleri: Gelecek ellerimizde, özgürlük sosyalizmde!

Milli Eğitim Bakanlığı nezdinde AKP iktidarı eğitim ve sağlık hakkımızı, yani temelli olarak yaşam hakkımızı yok sayıyor.

Milyonlarca öğrencinin, ailelerinin,

eğitim emekçilerinin sağlıklarını ve ücretlerini "yük" sayan bir anlayışla süreç yönetilmeye çalışılıyor. Tüm bunlar yapılırken temelde sürecin öznelerine hiçbir şey danışılmıyor.

Dolayısıyla mevcut taleplerimiz ekseninde mücadeleyi yükseltmek öğrencisi, velisi, öğretmeni ve sağlıkçısıyla eğitim alanındaki gerçek öznelerin sorumluluğudur.

s.22

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2020 Özel / 13
11 Eylül 2020

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak45.net

Pandemi, kriz, işsizlik, sömürü, savaş...

Boğucu kuşatmayı parçalayalım!

AKP-MHP rejiminin Covid-19 fıyaskosu derinleşiyor

Pandemi hızla yayılıp sıra önlemler almaya geldiğinde, kurtarılan halkın sağlığı değil, kapitalistler, özellikle de yandaş kapitalistlerdi.

İrkçi saldırılar "münferit" değil, sistematik!

Sermaye düzeninin ne bunları çözme isteği ne de gücü var. Halkların kardeşliği, işçilerin birliğinin sağlanması ile mümkün olacaktır.

Kadınlar şiddet, salgın ve yoksulluk kısılcığında...

Çıkışın bir tek yolu var: Kadınıyla erkeğiyle birleşik mücadeleyi örgütlemek ve sömürü, baskı ve zulmün sahiplerine örgütlü güç ile yanıt vermek!..

Tarihsel TKP'nin 100. Yılı... Kuruluş Kongresi konuşmaları

s.12

Pandemi ve sosyalizmin zorunluluğu

s.14

Pandemi, kriz, işsizlik, sömürü, savaş...

Boğucu kuşatmayı parçalayalım!

Pandemi ve ekonomik krizin yol açtığı yıkıma, giderek kızışan savaş politikaları ile artan baskı ve devlet terörü eşlik ediyor. Günümüz Türkiye'sinde öne çıkan sorunların başında bunlar geliyor.

Tüm bunlar bir arada, en başta işçi ve emekçilerin yaşamlarını vuruyor. Kriz koşullarının ağırlaştırdığı sömürü, işsizlik, yoksullaşma vb. pandemi ile birlikte çok daha yıkıcı boyutlara ulaşmış bulunuyor. Kirli savaşa ayrılan devasa bütçeler yine emekçilere fatura ediliyor.

EMEKÇİLERLE DALGA GEÇİYORLAR!

Pandemi giderek yıkıcı boyutlar kazanırken, gerici-faşist iktidar önlem adı altında emekçilerle dalga geçmesine kararlar alıyor. Bilim insanları ve sağlık meslek örgütleri toplum sağlığı açısından gerekli önlemlerin hızla alınması, bu çerçevede zorunlu işkolları dışında üretimi devam edilmemesi, çalışması zorunlu olan emekçiler için tedbirlerin artırılması yönünde çağrılar yaparken, alınan sözde önlemlerden biri gece yarısı müzik yayını yapılmasının yasaklanması oluyor.

Dahası var. Karantina süresi 15 günden 10 güne çekilerek, emekçilerin daha kısa sürede üretime katılmasını sağlayacak ucube kararların altına imza atılıyor. Bu olup bitenler, gerici-faşist iktidarın "sürü bağışıklığı" politikasını benimsediğini gösteriyor. Virüsün yayılmasına zemin hazırlayan bu tür uygulamaların tırmandırdığı vaka ve ölüm sayıları ise gizleniyor. Pandeminin üzerine örttüğüleri "normalleşme" perdesi ile emekçiler bir yandan salgınla yaşamaya alıştırmaya çalışılırken, öte yandan salgının yayılmasının baş suçlusunu ilan ediliyor.

Milyonlarca emekçinin yaşamı pahasına bu denli pervasız adımlar atan Erdoğan yönetimi, öte taraftan temel insani hak ve ihtiyaçları karşı karşıya koyarak, toplumu birinden birini seçmeye zorluyor. Okulların açılmasına dönük tartışmalar bunun en ibretlik örneği. Gerici iktidarın pandemi koşullarındaki eğitim politikaları, toplumu "ya eğitim ya da sağlık" ikilemi içerisine sokmuş bulunuyor. Benzer örnekler farklı alanlar üzerinden yaşanıyor.

İŞSİZLİK, YOKSULLUK VE SEFALET DERİNLEŞİYOR

Pandeminin yarattığı sorunlarla boğuşan işçi ve emekçiler, öte yandan her geçen gün derinleşen krizin yarattığı çok yönlü sorunlarla yüz yüze kalmış durumda.

Krizin derinleşmesiyle yükselen enflasyon ve TL'nin önüne geçilemeyen değer kaybı emekçilerin gelirlerini sürekli eritiyor. Ücretsiz iznin yasallaşması, telafi çalışma uygulamasının yaygınlaşması ve kısa çalışma ödeneği ile ücretlerin düşürülmesi vb. politikalarla işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları her geçen gün ağırlaşıyor. Yoksullaşma giderek derinleşip yaygınlaşıyor.

Kriz gerçeği, üretimde yaşanan daralma üzerinden de kendisini gösteriyor. Resmi verilere göre Türkiye ekonomisi 2020 yılının ikinci çeyreğinde, bir önceki yılın aynı dönemine göre yüzde 9,9 oranında küçülmüş durumda. Gerçek rakamın bunun çok üstünde olduğu ise tartışmasız bir gerçek. Bunun Türkiye ekonomisi açısından bir dizi sonucu olmakla birlikte, işçi ve emekçiler adına işsizlik çok daha ağır bir sorun haline gelmiş bulunuyor. Açıklanan resmi işsizlik oranı yüzde 13. Dört milyon işsiz demek olan bu rakama iş aramayı bırakanlar dahil edildiğinde, işsizlik oranı yüzde 29'lara çıkıyor ki bu 12 milyon işsiz demek. İstihdamda görünüp "ücretsiz izinli" olanlar ise bu rakama dahil değiller.

SAVAŞ ÇIĞIRTKANLIĞI KULAKLARI TIRMALİYOR

Krizin faturasının emekçilerin omuzlarında büyük bir yüke dönüştüğü günümüz Türkiye'sinde, dinci-faşist iktidar savaş ve saldırganlık politikalarını tırmandırıyor. Sermaye devleti halihazırda Suriye ve Libya'da süren savaşın aktif tarafı. Emekçiler pandemi ve krizin pençesinde yaşam mücadelesi verirken, milyonlarca dolar bu kirli savaşların finanse edilmesi için kullanılıyor.

Uluslararası planda krizleri ve savaş derinleştiren hamlelerde bulunmak, AKP iktidarının dış politika alanında temel

davranış çizgisi haline gelmiş durumda. Geline yerde ise Doğu Akdeniz'deki enerji kaynakları üzerinden kızışan egemenlik mücadelesine aynı davranış çizgisi üzerinden dahil olmuş bulunuyor.

Erdoğan yönetimi, Libya'daki kukla hükümet ile 27 Kasım 2019'da imzaladığı "Güvenlik ve Askeri İşbirliği Mutabakat Muhtırası" ve "Deniz Yetki Alanlarının Sınırlandırılmasına İlişkin Mutabakat Muhtırası"nın ardından, Doğu Akdeniz'de doğalgaz ve hidrokarbon aramaya dönük provokatif adımlarla gerilimi tırmandırdı. Savaş gemileri eşliğinde devreye sokulan bu saldırgan hamleler, Doğu Akdeniz'i adeta emperyalist ülkelerin ve bölgesel güçlerin savaş limanına çevirdi.

Tüm bunlar yaşanırken, kabine toplantısının ardından basına demeç veren Erdoğan, savaş dilini daha da sivrilterek, "Kendi vatandaşlarının güvenliğini ve refahını tehlikeye atma pahasına Türkiye'nin karşısına dikilenler için o kadar açık söylüyorum, bedelini ağır ödersiniz" tehditleri savurdu. Açıklamaya paralel olarak Yunanistan sınırlarına askeri yığınak yapılmaya başlandığına ilişkin haberler basına yansıdı.

Görünen o ki, çok yönlü krizlerin Türkiye'nin kapitalist düzenini nefes alamaz hale getirdiği, siyasi iktidarın açmazlarının her geçen gün derinleştiği günümüz koşullarında, AKP iktidarı savaş ve saldırganlığa dönük hamlelerini yeni boyutlara taşımak için kolları sıvamış bulunuyor. Bu durum Türkiye ve bölge halklarının yeni yıkımlarla yüz yüze kalma tehlikesini büyütüyor.

GERİCİ-BOĞUCU KUŞATMAYI PARÇALAMAK İÇİN!

Tüm bu gelişmeler, işçi sınıfı ve emekçileri ekonomik, siyasi ve sosyal boyutları olan boğucu bir atmosfer içerisine hapsediyor. Krize, savaşa ve pandemiye bağlı olarak sorunlar yumağı büyüdükçe, emekçileri bunaltan cendere daralıyor.

Bu tabloda işçi sınıfı ve emekçiler adına tek bir çıkış yolu bulunuyor: Gerici-boğucu kuşatmayı parçalamak için örgütlenmek ve harekete geçmek...

Çok yönlü krizlerin Türkiye'nin kapitalist düzenini nefes alamaz hale getirdiği, siyasi iktidarın açmazlarının her geçen gün derinleştiği günümüz koşullarında, AKP iktidarı savaş ve saldırganlığa dönük hamlelerini yeni boyutlara taşımak için kolları sıvamış bulunuyor. Bu durum Türkiye ve bölge halklarının yeni yıkımlarla yüz yüze kalma tehlikesini büyütüyor. Krize, savaşa ve pandemiye bağlı olarak sorunlar yumağı büyüdükçe, emekçileri bunaltan cendere daralıyor.

AKP-MHP rejiminin Covid-19 fiyaskosu derinleşiyor

Geçen mart ayında Covid-19 pandemisinin ülke sathına yayılmasına, AKP-MHP rejiminin sorumsuz, keyfi icraatları zemin hazırlamıştı. Virüsün kol gezdiği Suudi Arabistan'a on binlerce kişiyi umreye gönderen iktidar, virüsü ülkeye taşıyanları ne kontrol etmiş ne de ciddi bir karantina uygulamıştı. Böylece virüs kısa sürede ülkenin dört bir yanına taşınmıştı.

Pandemi hızla yayılıp sıra önlemler almaya geldiğinde ise, atılan her adımda kapitalistlerin çıkarları gözetildi. Milyonları sefalete terk eden gerici iktidar, onda dokuzunu kapitalistlere tahsis ettiği 100 milyar liralık bir "kurtarma paketi" ilan etti. Ancak kurtarılan halkın sağlığı değil, kapitalistler, özellikle de yandaş kapitalistlerdi. Her şeye rağmen pandemi daha büyük bir felakete yol açmadıysa, bu, sağlık emekçilerinin özverili çalışmalarıyla mümkün oldu. Sağlık emekçilerinin özverisiyle pandemi kontrol altına alındığında, T. Erdoğan'la müritleri, utanmadan bunu kendi başarıları ilan ettiler. Bununla yetinmeyip, dünyada örnek bir başarı sağladıkları palavrasını da piyasaya sürdüler.

İktidar temsilcilerinin pandeminin yayılmasının kontrol altına alınmasıyla "normalleşme" ilan etmeleri bir oldu. Bu adım atılırken ciddi bir önlem almayan rejim, her şeyi oluruna bıraktı. AKP şefleri başta olmak üzere devlet erkanının düzenlediği birçok etkinlikte pandemi önlemleri hiçe sayıldı. Saray medyası da bu yönde yayın yaparak "her şey normal" yanılmasını yaydı. Bu keyfiyet Ayasofya seremonisi ya da AKP şefi Erdoğan'ın katıldığı toplantılarda doruğa çıktı. Utanmadan Ayasofya'nın önüne 350 bin kişi toplamakla övündüler. Ama aynı günlerde 50-100 kişilik eylemleri pandemi bahanesiyle yasakladılar. Yani hem sorumsuz hem riyakar bir politika izlediler.

Saray rejimi ile yandaşlarının icraatları, pandeminin hızla yeniden yayılmasına neden oldu. "Çarklar dönecek" diye vaaz vermekle övündüler. Ama çarkları işçilerin ölümü pahasına döndürdüler. Elbet bu ne AKP-MHP şeflerini ne de kapitalistleri ırgaladı. Bedeli hayatını kaybedenler, yakınları ya da hastalananlar ödediler. Halen de ödüyorlar. İşsiz kalan milyonlar ise sefaletin dipsiz kuyusuna itildiler.

Rejimin izlediği yöntemle pandemi-

nin kontrolden çıkması imkansızdı. Zira dikkat halk sağlığı için gerekli önlemlerin alınmasına değil, Irak, Suriye, Libya, Doğu Akdeniz cephelerinde savaş kışkırtıcılığına veriliyor. Zaten sınırlı olan ülke kaynaklarının önemli bir kısmı da bu yayılmacı-saldırgan politika için harcanıyor. Pandemi ise, 'kendi haline' bırakılmış durumda.

Bilim insanları, gidişatın vahim bir noktaya doğru ilerlediğini gördüler. Bundan ötürü defalarca uyardılar. Hatta sarayın oluşturduğu "bilim kurulu" üyelerinden bazıları bile seslerini yükseltme ihtiyacı duydular. Dinci-faşist rejim ise uyarıları dikkate alacağına kendi özel ajandasına göre şekillenmiş icraatlara devam etti.

Uyarılar sadece bilim insanlarından gelmedi. Türk Tabipleri Birliği de defalarca uyarı yaptı. İlgili kişi ya da kurumlara önlemler almaları için çağrılarda bulundu. Yeri geldi adeta yakardı. Ancak rejim yine oralı olmadı. Avukatlara saldırmaya, baroları hedef almaya, İstanbul Sözleşmesi'nden imzayı çekmeye, kiliseleri cami ilan etmeye, imam hatip liseleri inşa etmeye, diyanet kurumunu kullanarak "fetih dönemi başlıyor" mesajları vermeye odaklandı.

Kendi haline terk edilen pandemi, doğal olarak ülkede "özgürce" dolaştı/yayıldı. Farklı kentlerden yansıyan haberlerden de anlaşıldığı üzere, pandemi kontrolden çıkmış, her gün hastalığa yakalananların sayısı binlere ulaşmıştır. Türkiye'nin Ankara, İstanbul, Diyarbakır, Malatya, Konya, Antalya gibi büyük kentlerinde gerçek hasta sayısı artık bilinmiyor. Muhalefet partileri, açıklanan resmi rakamlardan bir sıfırın atıldığını iddia ediyorlar.

Sorunun vahametini bir süre gizlediler. Ancak mızrak çuvala sığmayınca, işi pişkinliğe vurdular. Saray medyasında vaaz veren AKP şefi Erdoğan, "Halk kurallarına uymuyor, pandemi bundan dolayı yayılıyor" diye açıklama yaptı. "Pişkinliğin bu kadarına pes" dedirten bu açıklama, doğal olarak tepki çekti.

Halkı sorumlu tutarak işten yakasını kurtaramayacağını fark eden AKP şefi, bu defa gerçekleri tersyüz ederek işi idare etmeye çalıştı. Son açıklamasında şu ifadeleri kullandı: "Türkiye olarak son günlerde artan vaka sayısına rağmen salgını kontrolümüz altında tutmayı sürdürüyoruz. Bir taraftan son teknolojiyle donattığımız yeni hastanelerde sağlık sistemimizi güçlendirirken diğer taraftan da üretimde, ihracatta, turizmde ekonomimizi rayına oturtmaya çalışıyoruz.

Rabbimiz Kur'an-ı Kerim'de bizlere her zorlukla beraber muhakkak bir kolaylığın olduğunu müjdeliyor..."

Bilim insanları pandeminin kontrolden çıktığını döne döne hatırlatırken, kulağını tıkayan T. Erdoğan, "salgını kontrol altında tutuyoruz" diye nakarat okumakta sakınca görmüyor. Ama bu arada işi "Rabbimize ve Kur'an-ı Kerime" havale ederek acizliğini de gözler önüne seriyor.

Bu izahat tarzı, bilim insanları ile Tabipler Birliği'nin halen dikkate alınmadığını kanıtlıyor. Oysa rejim cephesinde durum bu iken, muhalefetin sözcüleri parti örgütlerinden, yerel yönetimlerden, tabiplerden, sağlık emekçileri sendikalarından derledikleri bilgilere dayanarak açıklanan rakamlardan sıfır atıldığını, bunun hem hastalanan hem hayatını kaybedenler için geçerli olduğunu dile getiriyorlar.

Tablo, pandemiyle mücadele konusunda rejimin tam bir fiyasko içinde olduğuna işaret ediyor. Bu ise emekçilerin çalışma, yaşam, sağlık, eğitim, beslenme, barınma gibi temel alanlarda yaşadıkları sorunların daha da büyüyeceği anlamına geliyor. Bu vahim gidişatın durdurulabilmesi, ancak emekçilerin dinci-faşist rejime karşı örgütlü mücadelesiyle mümkün olabilir.

Sermaye iktidarı ve düzen muhalefeti

Kuralsız bir diktatörlük rejimi kuran, dışındakilere tahammül etmeyen dinci-faşist iktidar, aynı zamanda boğazına kadar yolsuzluğa, hırsızlığa, suça, eş-dost kayırmacılığına, pislığe ve kana batmış durumdadır. Bunu da başta ana muhalefet partisi CHP olmak üzere tüm burjuva muhalefet nezdinde ve toplumda adeta kanıksanır hale getirmeyi başarmıştır. AKP-MHP bloku, bu durumu yeni adımlarla güçlendirerek kalıcılaştırmayı amaçlıyor.

Bunu, içerde şoven milliyetçiliği ve dinsel gericiliği kışkırtarak, baskıya, yasağlara ve devlet terörüne dayanarak, dışarda ise fetihçi-işgalci politikaları tırmandırarak, muhalefeti "milli menfaatler" demagojisiyle yedekleyerek yapmaya çalışıyor.

AKP-MHP iktidarı, gelinen yerde meşruiyetini ve seçmen desteğini de önemli ölçüde yitirmiş durumdadır. Türkiye'nin saplandığı bataklığın sorumlusu olarak görülüp suçlanıyor. Yanı sıra diktatörlükle, hırsızlık, yolsuzluk ve ahlaksızlıkla, eş-dost kayırmacılığıyla anılıyor. Dolayısıyla toplumun önemli bir bölümünün öfke ve nefretini üzerine çekiyor.

Biriken yapısal sorunlarla mustarip olan ve kendi içinde de sorun yaşayan iktidar, giderek ağırlaşan ekonomik, sosyal ve siyasal sorunlar altında da bunılıyor. Kendisini çevreleyen bölgede ise emperyalizmle açık-gizli suç ortaklığı yoluyla ve elbette ki aynı zamanda kendi gerici-yayılmacı hesaplarıyla giriştiği maceralar sonucu bölge ve Türkiye halklarına acı faturalar yaratmış, boyunu aşan işlere girişerek dış politikada bir hezimetle yüz yüze kalmış bulunuyor.

Türkiye'yi AKP-MHP blokunun sürüklediği bu bataklıktan çekip çıkarmak iddiasındaki tüm düzen muhalefeti, başta da CHP, yaşanan akıbetin ilk elden sorumluluğunu taşımaktadır.

Laikliğin, demokrasinin ve özgürlüklerin şampiyonluğunu yapan CHP, hemen tüm temel konularda faşist iktidarın yedeğinde hareket etmiş, ondan farklı bir politika izleyemeyeceğini göstermiş ve ona açık-gizli destek sunmaktan geri kalmamıştır. Zira onun mevcut düzenle bir sorunu yoktur. Onun sorunu, tek adam rejiminin aşırılıkları ve keyfililiği konusundadır.

Dinci-faşist iktidar yüz yüze kaldığı tı-

İnce gibi sermayenin yeminli hizmetçileri olanların derdi, sınıf ve emekçilerin, kendi bağımsız kimlik ve güçleriyle siyaset sahnesine çıkmasını engellemek, parlamento dışı mücadelenin önünü kesmek, emekçilerin özlem ve mücadelelerini seçim sandıklarında boğmaktır. Bu aynı şey öteki "yeni parti"ler için de geçerlidir.

kanmayı aşmak için içerde baskı ve terör, dışarda saldırganlık, yayılmacılık ve işgal girişimi dışında herhangi bir programa da sahip değildir. Akşener'e "eve dön" çağrıları yaparak İyi Parti'yi kazanmak, İnce'nin "hareketi"ni muhalefeti bölmenin imkanına çevirmek ve yeni kurulan partilerin muhalefet blokuna katılmalarını engellemekten ya da seçim dışında tutmaktan yarar umuyor. Milliyetçilik, şovenizm ve din istismarcılığını etkin bir silah olarak kullanan iktidar bloku, bunu Kürt sorunu ve dış politika üzerinden muhalefete karşı kullanarak Millet İttifakı'nı bölmek istiyor.

İşte böylesi koşullarda, yani kitlelerin iktidardan ve mevcut muhalefetten umudunu önemli oranda kestiği, nefes alamadığı, değişim istediği, adalet ve eşitlik arayışına yöneldiği, düzene karşı hoşnutsuzluğun büyüdüğü, mücadele dinamiklerinin mayalandığı koşullarda Babacanlar, Davutoğullular ve Muharrem İnceler "umut ve çözüm" adına siyaset sahnesine çıkıyorlar.

"MEMLEKET HAREKETİ" VE KUVA-YI MİLLİYE'NİN ŞEHİRİ

CHP kurultayının ardından Muharrem İnce, 13 Ağustos'ta Ankara'da bir basın toplantısı düzenlemiş ve "Bin Günde Memleket Hareketi"ni 4 Eylül'de Sivas'ta başlatacağını duyurmuştu. "Türkiye'nin hem iktidar hem de muhalefet sorunu vardır" diyen İnce, parti içi demokrasinin Kılıçdaroğlu döneminde yok edildiğini, her şeyin liderin iki dudağı arasında olduğunu iddia etmişti. Yanı sıra CHP'nin "iktidarı amaçlayan ve sosyal demokrasiyi temsil eden bir parti olmaktan çıkmış" olduğunun da altını çizmişti.

Ama tüm bunlara rağmen CHP'den ayrılmayacağını da belirtmişti. Artık neredeyse adet haline geldiği gibi, siyaset sahnesine yeni bir adım atan hemen herkes (örneğin Ahmet Davutoğlu ve Ali Babacan) gibi Muharrem İnce de Kürtleri hatırlayarak, CHP'nin seçimden sonra Kürtlere yüreğini açarak teşekkür etmediğini söylemeyi de ihmal etmedi.

"Memleket Hareketi Türkiye için bir fırsattır, bir çıkış yolu, bir seçenektir" gibi büyük iddialarla yola çıkan İnce, açılışı Sivas'ta yapmasını şöyle gerekçelendirdi: "Sivas, Kuva-yi Milliye'nin şehri. 4 Eylül 1919'da, 101 sene önce Mustafa Kemal Paşa vardı. Yanında 18 yaşında, mandaya karşı çıkan delege tıbbiyeli Hikmet vardı. Cumhuriyetin temelleri bu şehirde atıldı. Ankara'dan önce Kuva-yi Milliye'nin 108 günlük karargahı Sivas'tı. Biz meşaleyi yakan kutlu şehirdeyiz." İşgal edilmiş bir ülkede kurtuluş savaşı verdiği inancıyla coşup konuşuyordu İnce.

"Biris iktidar, gitmekten korkuyor. Muhalefet, 'Millet ne der, yandaş ne der?' diyerek muhalefet yapmaktan korkuyor" açıklaması yapan İnce, "Böylesi bir ortamda biz, Anadolu'dan, Sivas'tan yola çıkıyoruz" diye devam etti. "Dokunsan yıkılacak bir iktidar var ama maalesef muhalefetin oyu artmıyor. 'Sokağa çıkmayalım, terörist demesinler, FETÖ'cü demesinler, vatan haini demesinler' diyen ürkek bir muhalefet var... Onun için

dokunsan yıkılacak bir iktidarla ürkek bir muhalefet arasına sıkışmış bir Türkiye bize yakışmıyor" eleştirisini yaptı. "Derdimiz gelecektir, çocuklarımıza güzel hayaller kurdurmaktr" diyen İnce, kendisi ve ekibini "Biz demokrasi ve özgürlük neferleriyiz" diye sundu. Cumhuriyet'in değerleriyle oynanamayacağını da ifade eden İnce, "Atatürk'ü kabul etmeyenleri hareketimizde istemiyoruz" diye konuştu.

ihraç edilmekten korkmadığını da belirten İnce, "Ama bir kaygım ve korkum var. Gelecekte amca, ağabey, dede, Muharrem Bey, 'Ya memleket yanarken, memleket kuşatılmışken sesini çıkarmadın, bir kırmızı plakaya, bir grup başkanvekilliğine, bir milletvekilliğine razı oldun, kenara çekildin' demesinler. Çocuklar gelecekte benden hesap sorsınlar yeter. Gerisi önemli değil." deme rahatlığını gösterebildi. Uzun süre partisinde milletvekilliği, grup başkanvekilliği yapmış, genel başkan adayı ve cumhurbaşkanı adayı olmuş İnce, sanki "memleket yanarken, memleket kuşatılmışken" kendini paralamış ve işgale karşı direnmiş bir savaşçı edasıyla konuşabiliyor.

İKTİDAR VE DÜZEN MUHALEFETİNİN KRİZ TABLOSU

Sadece sermaye iktidarının değil, CHP başta olmak üzere düzen muhalefetinin bugünkü tablosu da tam bir kriz tablosudur. Bir yanda miadını doldurmuş, önemli ölçüde yıpranmış, geniş kitleler nezdinde meşruiyetini yitirmiş ve kontrolden çıkarak dengesini kaybetmiş, gözü dönmüş bir iktidar, öte yanda onun karşısına hiçbir inandırıcı söylem, icrat ve programla çıkamayan, çıkmak bir yana arkasında saf tutan ve kendisi de kriz içinde bulunan bir düzen muhalefeti gerçeğiyle yüz yüze. Dolayısıyla iktidar ve muhalefet umudunu karşılıklı olarak birbirini yıpratmaya, birbirinde çatlak ve bölünme yaratmaya adanmış bulunuyorlar. Yeni parti kuranlar veya "hareket yaratmaya" çıkanların da mevcutlardan farklı olarak söyledikleri yeni bir şey yoktur.

CHP'de genel başkanlığı kazanamayan ve cumhurbaşkanlığı seçiminde de sırta kadem basan İnce'nin, kişisel siyasi kariyerini ve siyasette "liderlik" konumunu sürdürebilmesi, onu bu çıkışa yönelten esas etken olmuş gibi görünüyor. Dolayısıyla İnce'nin derdi gerçekten de iddia ettiğinin tersidir. O, kişisel kariyeri ve siyasal çıkarları dışında, hoşnutsuzluğu ve öfkesi giderek büyüyen, sorunlarına çözüm arayan, değişim isteyen, eşitlik, adalet ve insanca bir yaşam özlemi büyüyen emekçi kitleleri sahte vaatler ve çözümlerle aldatmanın derindedir. İnce gibi sermayenin yeminli hizmetçileri

olanların derdi, sınıf ve emekçilerin, kendi bağımsız kimlik ve güçleriyle siyaset sahnesine çıkmasını engellemek, parlamento dışı mücadelenin önünü kesmek, emekçilerin özlem ve mücadelelerini seçim sandıklarında boğmaktır. Bu aynı şey öteki "yeni parti"ler için de geçerlidir.

ÇIKIŞ, DEVRİMCİ SINIF PROGRAMIDIR

Keyfi tek adam diktatörlüğü, dinci, ırkçı, faşist iktidar bloku koşulları altında, işçi sınıfı başta olmak üzere ezilen ve sömürülen tüm katmanlar, Kürtler, kadınlar ve ezilen mezhepler, ilerici-devrimci güçler, çok yönlü ağır saldırı altındadırlar. Büyük acılar çekmekte ve ağır bedeller ödemektedirler. Ağırlaşan sömürü ve yaşam koşullarına, büyüyen işsizlik kabusuna, derinleşen toplumsal eşitsizliğe, büyüyen yokluk ve yoksulluğa, ekonomik krizin faturalarına, siyasal hak ve özgürlüklerin gaspına, baskı ve teröre, kadın düşmanlığı ve cinayetlerine, hayat pahalılığına, pandeminin gözler önüne serdiği çürüme ve yıkıma vb. karşı toplumda memnuniyetsizlik ve arayış büyümektedir.

Sermaye iktidarının ve düzen muhalefetinin çürümüşlüğü ve çıkışsızlığı, sorunların katlanarak büyüdüğü bugünün Türkiye'sinde dipten dibe geleceğin büyük patlamalarını mayalamaktadır. Bugün Türkiye'nin işçi ve emekçi kitleleri tam anlamıyla burnundan solumakta, öfkelerini akitacak kanal aramaktadırlar. Fakat birçok nedenin birleşik etkisi altında, henüz öfkelerini pratik olarak ortaya koyamıyor, sınıf mücadelesi olarak somutlayamıyorlar. Ama bu öfke birikiminin ve çıkış arayışının, insanca yaşama özleminin kendisini kitlesele patlamalar halinde dışa vuracağı günler kesin olarak gelecektir. Sorun bunun ne zaman geleceği değil, geleceğine emin olarak buna her bakımdan hazırlanmaktır.

Bu denli çürümüş, bu denli kokuşmuş, bu denli pislige, yolsuzluğa, suça ve hırsızlığa batmış, bu denli zıvanadan çıkmış tek adam diktatörlüğüne dayalı bir iktidarın varlığını uzun süre sürdürebilmesi beklenemez. Kaldı ki dinci-faşist AKP iktidarı, bunu mümkün kılacak politik moral güçten, toplumsal-siyasal meşruiyetten ve çıkış programından yoksundur. Dolayısıyla Türkiye'nin biriken sorunlarıyla birlikte tüm bu olgular devrimci harekete büyük bir mücadele alanı açmaktadır. Sorun, burjuva düzen muhalefetinin yedeğine düşmeden, başarıyı seçim sandıklarında aramadan, arayış içindeki kitlelere parlamenter demokrasiyi çözüm olarak göstermeden işçi sınıfı ve emekçilerin birliğini, örgütlenmesini ve eylemli mücadelesini net bir anti-kapitalist ve sosyalist devrim perspektifiyle büyütmeektir.

Sivas Katliamı'nın faillerini korumakta suç ortaklığı

Sivas Katliamı'nın üzerinden çeyrek yüzyıl geçti. Ne var ki o katliama imza atmış bazı kimselere "yargı"nın eli ulaşmıyor. Şimdiye kadar karanlık birtakım eller buna engel oldu ve olmaya devam ediyorlar.

Ankara 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davanın üç firari sanığından biri olan Murat Sonkur'un Adalet Bakanlığı'nca iadesi talebi Alman muhatapları tarafından kabul edilmedi. İlgili makamlara Türkiye'de ağırlaştırılmış müebbet cezası olduğu bahanesiyle iadenin söz konusu olamayacağı bildirildi. Türkiye Adalet Bakanlığı'nın "Anayasal düzeni zorla bozma ve terör suçu" kapsamındaki iade talebinin reddedilmesi, henüz çok kesin bir karar gibi görünmese de Alman devletince gerçek bir niyet beyanıdır.

Sivas Katliamı Davası'nın bir sonraki duruşması, yarın [10 Eylül] Ankara 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülecek ve sanıklar Murat Sonkur, Eren Ceylan ve Murat Karataş yakalanmadıkları için dava tekrardan ertelenecektir. Müşteki avukatların davanın düşmemesi konusundaki ısrarları gerçekten karşılık bulacak mıdır, yoksa zamanasımından 2023 yılında davanın düşeceği hesapları mı yapılmaktadır, göreceğiz.

Katliamın gerçekleştiği gün bütün duyu organlarından mahrum edilmiş gerici-dinci güruhlar ile devletin kolluk kuvvetleri ahenk içinde hareket etmekte bir beis görmemişlerdi. Bugün Berlin'de ve Ankara'da aynı ortaoyununun bir başka boyutuna tanıklık ediyoruz. Lakin çok iyi biliyoruz ki ne iade talebinde bulunanlar ne de hukuki gerekçelerle reddedenler zerre kadar samimidirler. Katliamda başrol oynamış sanıklar başta olmak üzere, onların avukatları ve daha bir dizi devlet bürokrati, gerici Türk devleti tarafından ödüllendirilmiştir. Bunların kimisi belediye başkanı, kimisi milletvekili olmuş, kimisi de bakanlık koltuğuna oturmuştur. Kimileri ise gerici Alman sermaye devleti tarafından koruma altına alınmıştır.

Alman emperyalizmi dün olduğu gibi bugün de Türk devletiyle her türden karanlık ilişkilerin içindedir ve en ileri düzede bilgi sahibidir. Ermeni katliamından tutalım da Dersim katliamına kadar bizzat olayların içindedir. Günümüzde mazlum Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşın da ortağıdır. Türkiye'ye ilişkin insan hakları ve demokrasi ihlalleri konusundaki tutumu tam bir ikilyüzlülüktür ibarettir. Sivas'ta aydınların ve Alevilerin katledilmiş olması, Alman devletinin kendi çıkarları için kullanılabilecek bir malzeme olmadığından, daha en başından itibaren tutumu Türk devletiyle aynı frekansta olmuştur.

Oysa bugün o aynı Alman devletinin, "muhalif" Alekey Navalni için Rusya ile kirli çıkarları adına savaşın eşğine gelebildiğine tanıklık ediyoruz. Beyaz Rusya'da bir anda diktatörlüğün keşfine çıkarak, kitlelerin mobilizasyonuna nasıl da canhıraş katıldığını ve destek sunduğunu görüyoruz.

İşte bu aynı Alman sermaye devleti, faşist Türk devletinin Alevilere karşı uyguladığı katliamları, baskı ve asimilasyonunu bile bile Sivas Katliamı'nın sanıklarını saklamakta bir sakınca görmemiştir. Bu tutumuyla suça ortak olmuş, kendisini sorumlu kılmıştır. Alevilere karşı uygulanan her türden anti-demokratik uygulamada her zaman olduğu gibi yine tarafını kendisine yakışır bir şekilde gerici Türk devletinden yana yapmıştır. Masum insanları yakmak konusunda oldukça deneyim sahibi olan aynı Alman gericiliğinden başka da bir şey beklenemezdi. Lakin bu aynı gericiliğe hizmette kusur etmeyen kimi Alevi kurumları ve "ulu önderleri" de en az sahipleri kadar bu suçun ortağıdır.

Sivas Katliamı başta olmak üzere Anadolu coğrafyasında işlenen daha nice suçun hesabı, ancak ve ancak işçi ve emekçilerin birliği, halkların kardeşliği mücadelesiyle sorulabilir.

Tarikat-iktidar çıkar döngüsü istismarın kaynağıdır!

Dinin insanları ehlileştirilmesi ve etraflarındaki sorunlara gözlerini kapamaları için kullanılması yeni bir olgu değil. İktidar koltuğuna sahip olmak için egemenlerce din perdesi arkasında sürdürülen kanlı savaşımlardan günümüze uzanan tarihte, din hiçbir zaman insanın kendi inanç dünyasına özgü bir olgu olmadı. Gücü elinde tutanlar insanları kontrol altında tutmanın bir aracı olarak dini halka karşı sürekli kullandılar. Krallar kendilerini tanrının yeryüzündeki temsilcisi ilan ettiler. Burjuva rejimlerde belirli bir partiye oy vermenin cennete girmek demek olduğu vaaz edildi, tıpkı ülkemizde olduğu gibi. Köleci dönemden bugüne aradan yüzyıllar geçmiş olsa da mantık hiç değişmedi. Emekçileri, ezilenleri kontrol altında tutmanın yegane gücü olarak egemenlerin hizmetinde baskı ve zorun yanında din de her daim boy gösterdi.

Semavi dinlerin tarih sahnesine çıktıkları ilk andan itibaren insanlara öldükten sonra vaat ettiği "cennet" ile günahlarının bedelini ödeyecekleri yer olarak tasvir ettiği "cehennem" insanları dinin öğretilerini yerine getirme noktasında teşvik edici bir niteliğe sahip olageldi. Ancak insanın insan tarafından sömürüldüğü sistemlerde, bu dini kavramlar salt ibadeti teşvik etmek amacı ile dillere dolanmadı. Din istismarcıları yeri geldi cennetten tabu dağıttı, yeri geldi hasımlarını "cadı" ilan ederek alevlerin içine attılar. Cennette yaşayacağı refah ile cehennemde kendisini bekleyen azap ikilemindeki insanın önüne bir de "şükür" çıkarıldı ki insan daha fazlasını istemesin. Zalimin hesabı mahşer gününe bırakıldı, cezasını "Allah'ından bulması" beklenildi. Bu dünyada yoksulluk çekene diğer dünyada zenginlik vaat edildi, acı çekene "Allah'ın sevdiği kul" unvanı verildi. Ki böylece, tevekkül eden kişi zengin olan insandan dini olarak daha yüksek bir rütbede olmanın huzuruna erişsin. Acılarını, zengin ile arasındaki farkı unutsun, öbür dünyada kendisini bekleyen huzur ile mest olsun... Marx'ın, "Din, halkın afyonudur" sözü işte bu tablonun özetidir.

TARİKAT-CEMAAT YAPILANMALARI İKTİDARLA KOL KOLA

Elbette dinin kullanılması organize bir işleyişi beraberinde getirdi. Modern dünyada Din İşleri Bakanlıkları gibi resmi

kurumların yanı sıra ve çoğu durumlarda bu kurumların çatısı altında dini örgütlenmeler, tarikatlar-cemaatler bu işi üstlendiler. Himayesinde oldukları iktidarlar ile el ele vererek insanlığın beynini zehirlemek, gözlerini kör etmek görevini yerine getirdiler. Bu çıkar ilişkisi elbette çok yönlü oldu.

Tarikatlar ile iktidarların ilişkileri, ticari ve siyasi niteliği ile saklanmaya gerek duyulmayan bir çıplaklıkta gelişimini sürdürdü. Bunun en belirgin örneği hiç şüphesiz bu topraklarda Fethullah Gülen cemaati oldu. Bir dini örgütlenmenin devlet bünyesindeki yapılanmasının geldiği boyutları ortaya sermesi açısından AKP-Gülen kavgası tarihe çok önemli bir deneyim bıraktı. Her ne kadar darbe girişiminin ardından ucu kendisine dokunduğu için tarikat örgütlenmesinin siyasi ayağı AKP tarafından ısrarla gizlenmeye çalışılsa da pastadan pay kapma yarışı ile yollarını ayıran ikilinin siyasal bağları bilinen bir gerçektir.

1980 askeri darbesinin ardından pıtrak gibi yerden biten imam hatip liseleeri, tarikatlara sağlanan kolaylıklar vb. ile devletin yolunu bizzat açtığı, daha yerinde bir tabirle "imdadına çağırıldığı" dini örgütlenmeler Türkiye'nin yakın tarihinde gericiğin temel dayanakları olarak öne çıktılar. "Komünizmle mücadelenin" yegane gücü olan tarikatlar insanların gözlerini bağlamak, sorgulamayan beyinler yaratmak ve biat kültürünü yerleştirmek için biçilmez kaftan oldular. Bunu yaparken de hem ekonomik olarak palazlandılar hem de siyaset arenasında hatırı sayılır bir yer edindiler. Cemaat okullarında okumanın, bir şekilde cemaat ile ilişkilenenin işçi ve emekçiler arasında "gelecek kurtaran" bir etkiye bürünmüş olması bu palazlanmanın somut sonucu

oldu.

Elbette bu tarikat-cemaat yapılanmalarının toplumsal belleğe, tarihin devrimci ilerleyişine verdiği tek zarar bu olmadı. Tarikat-cemaat yapılanmaları beraberlerinde yozlaşmayı da getirdiler. İktidar ile ortaklığın verdiği sefahatin meyvelerini yiyen bu yapılanmalar diğer bir yandan gericiilik zehrini topluma aşıladılar. Kadınları aşağılayan, erkek-kadın eşitliğini reddeden, bilimin içini boşaltan, çocuk evliliklerini teşvik eden bu yapılanmalar yozlaşmanın merkezi haline geldiler. Son dönemde örneklerin daha da arttığı çocuk istismarı olaylarının büyük bir bölümünün tarikat liderleri ya da mensupları ile ilişkili olması tesadüf değil.

Güç ve zenginlik elde etmek için dini istismar edenler kendi kişisel arzuları için de kullanmaktan çekinmiyorlar. 2011 yılında Bursa'da kendisi ile cinsel ilişkiye girenlere "cennet" i vaat eden şeyh haberleri ortalığa saçıldı. Yine geçtiğimiz hafta elinin öpülmesinin rüyada kendine vaaz edildiğini iddia eden tarikat şeyhinin 12 yaşındaki kız çocuğunu istismar etmesi gibi çoğu örnek, din istismarının geldiği boyutu gösteriyor.

MÜNFERİT Mİ YOKSA SİSTEMATİK Mİ?

Gündemi meşgul eden konulardan biri olan "sapık şeyhlerin" münferit vakalar olduğu tartışması dinci gericiğin savunduğu argümanlardan. Tıpkı Ensar Vakfı'nda çocukların istismar edilmesinin AKP'li bakan tarafından "Bir seferden bir şey olmaz" sözüyle karşılanması gibi... Ancak topluma unutturulmak istense de tarikatlarda yaşanan yoz ilişkiler ve yaşanan cinsel istismar olayları sayılamayacak kadar çok. Sayılamayacak kadar çok olan bir başka şey ise bu vakaların

arkasında AKP-MHP ortaklığının sonsuz desteğidir. Bizzat Soylu örneğinde olduğu gibi dolaysız olarak istismarcının savunulduğu aymaz örnekler zaten göz önündedir. Yanı sıra tarikat ve cemaatlere "bağış" adı altında sağlanan fonlar, bakanlıklar ile yapılan projeler yoluyla açılan alanlar, her türlü hukuksuzluğun, yozluğun üstünü örten yargı keyfiyeti ve özellikle özel eğitim kurumları ile sağlanan rant alanları da bu yozlaşmaya verilen destekler içindedir.

Tarikat-cemaat yapılanmalarının içerisinde olduğu yozluk sistematik olarak kendisini üretmektedir. Tıpkı devletin ve daha özelinde ise AKP-MHP ortaklığının bu yapılanmalara olan sistematik desteği gibi...

Bunlar bir çarkın birbirlerini üreten ve besleyen dişileridir. Bu çıkar döngüsünde tarikat liderleri, şeyhler ve devlet koltuklarını işgal eden zatların cepleri dolarken, yoksul halk "mürit" olarak kapitalist ilişkilerin mekanizması içerisinde kullanılmakta, yeri geldiğinde cinsel arzu nesnesi olarak sömürülmektedir. Gülen cemaati ile çıkar çatışmasına giren AKP, bugün istismar alanındaki bu boşluğu başka tarikat-cemaatler ile doldurmaktadır. Palazlanan tarikatların sadece adı değişmektedir. Sonuç ise daha fazla gericiilik ve daha fazla yozlaşma olmaktadır.

"Tarikatlar kapatılsın" söylemi elbette haklıdır yalnız tarikatlara biçilen görev kapitalist sistem içerisindeki varlık alanını korudukça tarikatların yerini resmi ve gayri resmi kurumlar almaya devam edecektir. Kapitalizmi din istismarcıları ile birlikte ortadan kaldırmadıkça insanların fikri ve vicdani özgürlüğü gerçekleşmeyecek, işçi ve emekçilerin ayaklarındaki ekonomik ve siyasal prangalar kırılmayacak, gözlerindeki bağ çözülmecektir.

Barolar ve devrimci avukatlar iktidarın hedefinde...

Tek adam rejimi “saray hukuku” istiyor!

AKP-MHP iktidarı muhalif kesimlere yönelik saldırılarına hız kesmeden devam ediyor. Diğer yandan her tarafından çatırdayan tek adam rejimini sağlamlaştırmak için yeni düzenlemeleri gündeme getiriyor. 1 Eylül’de gerçekleşen Adli Yıl Açılış Töreni de adeta AKP-MHP iktidarının hukuk alanındaki saldırılarını kamuoyuna ilan ettiği şekilde gerçekleşti. Basında daha çok Erdoğan’ın devrimci avukatlara, barolara yönelik saldırgan tutumu öne çıktı. Ancak Erdoğan’ın törende tek adam rejiminin hukuk alanına yönelik politikalarına dair gözden kaçırılmaması gereken pek çok açıklama da yapıldı.

ERDOĞAN AVUKATLARA YÖNELİK TEHDİTLERE DEVAM EDİYOR

Saray’da gerçekleşen açılış törenine uzun süredir iktidarın hedefinde olan barolar davet edilmedi. Erdoğan da yaptığı konuşmada barolara saldırmaktan geri durmadı. Erdoğan törende gerçekleştirdiği konuşmasına Kur’an’dan alıntılar yapıp adalete dair hamasi laflar ederek başladı. “Halen çalışmaları süren insan hakları eylem planını bu yıl içinde neticelendirmek istiyoruz. Hukuk devleti niteliğimizi güçlendirecek bu planın hayata geçmesiyle ülke içinde ve uluslararası

alandan maruz kaldığımız pek çok sıkıntıya da çözeceğimize inanıyorum.” diyerek, hukuk alanında gerçekleştirdikleri dönüşümlere devam edileceğini ifade etti. Ancak Erdoğan’ın konuşmasının temel gündemini, genel söyleminde barolara, daha özeldir ise devrimci-ilerici avukatlara yönelik tehditler oluşturdu.

“İnşallah önümüzdeki dönemde avukatlıktan teröristliğe uzanan bu kanlı yolun önünü kesmek için gerekeni yapacağız.” diyen Erdoğan, devrimci avukatları hedefe çakmaktan geri durmadı. Devrimci avukatları “meslekten men etme”yle tehdit etti. Tüm bu tehditlerin ardında AKP şefinin devrimci avukat Ebru Timtik şahsında tüm devrimcilere duyduğu kin ve toplumsal muhalefeti kontrol altına almak, sindirmek için gerçekleştirilen saldırı politikaları olduğu açıkta.

Çoklu baro tartışmalarının başladığı dönemde olduğu gibi avukatlar hala Erdoğan’ın saldırganlığından paylarına düşeni almaktadırlar. Erdoğan gerçekleştirdiği konuşmada, uzun süredir gündemlerinde olan ve çoklu baro uygulamasıyla yöneldikleri hedefe ulaşmanın, yani muhalif baroların tamamen kontrol altına alınması politikasının adımlarını hızlandıracaklarına işaret etmektedir. Buna paralel olarak devrimci-ilerici güç-

lerin, işçilerin davalarına bakan avukatları bir KHK’yla meslekten men etmenin önünü açmak için gerekli düzenlemelelerin yapılması mesajı verilmiştir.

“YERLİ VE MİLLİ YARGI”YLA HEDEFLenen REJİMİN BEKASIDIR

Açılış töreninde Yargıtay Başkanı Mehmet Akarca da gerçekleştirdiği konuşmada saray rejiminin hukukunu kalıcılaştırmak için gerekli adımların atılacağını vurguladı. “Yerli ve milli yargı” için çalışmaları sürdürdüklerini ifade etti. Yargının Batı etkisinden kurtularak millileştirilmesinden kastedilen, tek adam rejiminin bekası için saray hukukunun güçlendirilmesidir.

Akarca, konuşmasında sözde bağımsız yargının sağlanması için basın ve sosyal medyayı hedef göstermekten de geri durmadı. Akarca’nın “Güçlü devlet, sivil çözümleri teşvik eden devlettir. Yargı kalitesini arttırmak için arabuluculuk ve uzlaşma gibi alternatif uyumsuzluk çözüm yollarının daha etkin hale getirilmesine yönelik çalışmaları memnuniyetle karşıladığımızı belirtmek isterim.” sözleri ise, yargının işlevsizleştirilerek işçi ve emekçiler için hak gasplarına sebep olan uygulamaların artarak devam edeceğinin ifadesi oldu.

Adli yıl açılış töreninin hemen ardından AİHM Başkanı Robert Ragnar Spano’nun Türkiye’ye gelmesi, İstanbul Üniversitesi’nden fahri doktora ünvanı alması da çok konuşuldu. Spano’nun AİHM’nin bağımsız olması gerekçesiyle muhalif kesimlerle görüşmeyi reddetmesi ancak Mardin’de AKP Kadın Kolları Mardin İl Başkanlığı’nı ziyaret etmesi ise büyük tepki topladı.

Adli Yıl Açılış Töreni ve hemen ardından gerçekleşen Spano ziyareti AKP-MHP iktidarının burjuva hukukunu dahi tamamen ayaklar altına alan ve tek adamın keyfiyetine dayanan “saray hukuku”nu kalıcılaştırmak için çalışmalarını sürdürdüklerini göstermektedir. Bu keyfiyete direnen barolar ve adil yargılanma talebiyle açlık grevine başlayan devrimci avukatlarla onlara sahip çıkan avukatlar da bu sebeple özel olarak hedef alınmakta, sesleri kesilmeye çalışılmaktadır.

Hukuk alanına yönelik bu saldırılar tek adam rejiminin saldırılarının bir parçası olarak görülmelidir. Devrimci-ilerici avukatların verdiği mücadele ise AKP-MHP iktidarının gerici-baskıcı politikalarından rahatsız olan, başta devrimci-ilerici güçler olmak üzere geniş kesimlerce desteklenmelidir.

Koronavirüs yayılmaya devam ediyor. Vaka sayıları gün geçtikçe artıyor. Resmi rakamların bile gizleyemediği salgın yayılımı nedeniyle AKP’li bakanlar peş peşe açıklamalar yayınladılar. Bir yanda eğitim konusunda süren tartışmalar, diğer yanda sağlık alanında yaşananlar kaosun dinmeyeceğine işaret ediyor. AKP iktidarının şefleri tedbir açıklamaları yapsalar da ortaya çıkan veriler salgının yayılımının durdurulamayacağını ve topluma faturasının ağır olacağını gösteriyor. Bilim insanlarının ve meslek örgütlerinin tüm uyarılarına rağmen AKP iktidarı sermayeyi koruyan, kollayan ve ceplerini dolduran uygulamalar devreye sokuyor.

Fabrikalarda sömürü çarkları ölüme dönerken, turizm sektörünün ve kapitalistlerin çıkarları gözetilerek uygulamalar yapılıyor.

AKP şefi ise hem ekonominin gidişatı hem de salgınla ilgili pembe tablolar çizmeye devam ediyor. Kabine toplantısı

AKP’nin “tedbir” riyakarlığı

sonrası “yeni tedbirler” adı altında uygulamalar devreye koyuldu. Kafe restoranlarda müzik yayının kesilmesi ve toplu taşımada yolcu alımında sınırlamaları içeren genelge yayınlandı. Genelgeye göre ülke genelinde kamuya açık tüm alanlarda maske kullanımı zorunlu hale getirildi. Şehir içi ulaşımlarda ayakta yolcu alımına müsaade edilmeyeceği duyuruldu. İçişleri Bakanlığı’nın yayınladığı genelgenin ardından İstanbul Valiliği kararları duyurdu. Buna göre metrolarda ayakta yolcu kapasitesinin yüzde 50’si, metrobüs ve otobüslerde ise 3’te 1’i kullanılabilir.

Kafe, restoran vb. tüm yerlerde gece 24.00’den sonra müzik yasağı getirildi. Ayrıca önlemlere uymayanların cezalandırılacağı duyuruldu. Genelgede bir dizi tedbir sıralansa da söz konusu ted-

birlerin gerçek hayatta karşılığını nasıl bulacağı ve ne kadar yeterli olacağı tartışma konusu. “Ben yaptım, oldu!” anlayışındaki sermaye iktidarı, “önlemler” söylemi ile işçi ve emekçilerle adeta dalga geçmeye, gerçekleri çarpıtmaya devam ediyor. Bir gecede, “toplu ulaşım da ayakta yolcu alınmayacak” diyenler, başta İstanbul, Ankara, İzmir gibi kentlerde yaşayan, salgın koşullarına rağmen zorunlu olarak çalışan milyonlarca işçi ve emekçinin günlük yaşamını nasıl sürdüreceğini, buna uygun alt yapının nasıl olacağını açıklamıyorlar.

Koronavirüs salgını ile mücadelede sermayenin çıkarlarını gözeterek AKP iktidarı, salgının bu denli yayılmasının tek sorumlusu olarak işçi ve emekçileri gösteriyor. Bir yandan düğün, kına vb. törenlerin yapılmayacağı, cezalandırıl-

lacağı açıklanırken, diğer yandan AKP Kocaeli Milletvekili Cemil Yaman, oğlu için 1.500 kişilik düğün gerçekleştiriyor. Yandaş kanallarda maske takmayanlara verilen cezalar canlı yayında gösterilirken, söz konusu düğün hakkında elbette hiçbir işlem yapılmıyor. İnsanlar maske takmıyor, sosyal mesafeye uymuyor diyen AKP şefi Erdoğan, Giresun’da düzenlediği ve sosyal mesafenin hiçe sayıldığı mitingde çay dağıtıyor.

Gelinen yerde, koronavirüs pandemisi ilk günlerden daha kötü bir durumda. Her geçen gün artan vaka ve ölüm sayıları, hastanelerin kapasitesinin yetersiz oluşu, sağlık çalışanlarının üzerindeki yük gözler önünde. Kuşkusuz AKP iktidarının, ikiyüzlü söylemleri sorunu daha da ağırlaştırıyor. Bilim insanları, önümüzdeki günlerde sözde önlemler ile pandemiyi ağırlaştıracağını, daha zorlu bir sürecin yaşanacağını ifade ediyorlar.

İdam tartışmaları üzerine

Sermaye sınıfının uşağı gerici-faşist İktidar, ideolojisini yansıtan konuları gündemde tutarak toplumu şoven zehriyle sersemletmeye çalışıyor. Gündemi meşgul eden bu çağdışı gerici tartışmalardan biri de idam cezasının geri getirilmesi üzerine yapılandır. Mitinglerde idam ipi fırlatanlar veya "sallandıracaksın üç beş kişiyi bak ne olur" diyen zihniyet ihtiyaç duyduğu anda idamı gündeme taşıyor. Bu iğrenç tartışmalarla iktidar hem şoven-gericiliğin etkisindeki kitleyi zehriyle besleyerek etrafında tutmaya hem de toplumu gerçek gündemlerinden alıkoymaya çalışıyor.

MHP'nin faşist şefi Devlet Bahçeli, artan kadın cinayetlerini, çocuk istismarlarını ve tecavüzlerini gerekçe göstererek idam cezasını tekrar gündeme taşıdı. "İdam cezasının hukuk mevzuatımıza tekrar alınması, iğrenç ve ilkel suçların işlenmesini caydıracaktır" iddiasını ortaya atarak ilkel bir cezai yaptırım olan idamı "çözüm" diye sundu.

Dış politikada yaşadıkları hezimetini hala toplum karşısında kuyruğunu dik tutarak "boyun eğmeyen, güçlü Türkiye" görüntüsü çizerek dengelemeye çalışan rejimin ortağı D. Bahçeli, "şiddetin ve dehşet selinin önünün bu şekilde alınacağını" savunarak, güya kadın cinayetlere, tecavüzlere ve istismarcılığa karşı imiş görüntüsü vermeye çalışıyor.

Öyle ise kadına yönelik şiddetin engellemesi hususlarını içeren ve imzalanmasına rağmen bir türlü uygulanmayan İstanbul Sözleşmesi'nin iptali için neden çırpınıyorlar? Yıllardır şiddet gördüğü ki-

şiyi "meşru müdafaa" yaparak öldüren kadına ömür boyu hapis cezası verirken, kadına yönelik cinayet, taciz veya tecavüz işlendiğinde, suçlu neden "iyi hal uygulaması" veya "hafifletici sebepler" gibi uyduruk gerekçelerle serbest bırakılıyor? Musa Orhan gibi tescilli tecavüzcüler toplum içinde neden tehlike saçmaya devam ediyor? İlerici-devrimci aydınları, gazetecileri hapiste çürütenler Alâeddin Çakıcı gibi katillerin cezaevinden çıkarılması için "yeni infaz uygulaması" hazırlayıp katillerin ve tecavüzcülerin sokağa salınmasına neden ön ayak oldular?

Faşist partinin başı D. Bahçeli'nin açıklamasının ardından AKP şefleri de tartışmaya katıldı. Yaratmak istedikleri bu yapay gündemle kontrolden çıkan pandeminin, işsizliğin, yoksulluğun, sefaletin, yükselen enflasyonun, yani emekçilerin yaşamını çekilmez hale getiren sorunların tartışılmasını engellemeye ve yaşanan bu sorunlardan dolayı kendilerine yönelen tepkilerden bir an da olsa kurtulmaya çalışıyorlar.

Faşist partinin başı Devlet Bahçeli,

rejim her sıkıştığında toplumu meşgul edecek bir hamleyle ortaya atılıyor. AKP şeflerinin önceden hiç haberleri yokmuş gibi davranmaları ve hemen akabinde T. Erdoğan'la müritlerinin destek açıklamaları yapmaları, topluma "enayi" muamelesi yaptıklarını gösteriyor. İşçi ve emekçiler işsizlik ve sefaletle boğuşurken, gerici politikalar yüzünden toplum çürümeye doğru itilirken, dinci-faşist rejim bu yapay gündemlerle ömrünü uzatmaya çalışıyor.

Salgında artış yaşandığı şu günlerde işçi ve emekçiler açlık ve ölüm ikilemi arasında bırakılırken, saray rejimi idam tartışmalarıyla 'gazel okuyor'. Kendinden öncekilerin gizli saklı yaptığı şeyleri açıktan yapan bu iktidar, her yeri yağmaya-ranta açtı, kamusal alanları yok etti, sömürü koşullarını ağırlaştırdı, dış politikada yalnızlaştı... Bu vahim tablonun üstünü örtmek için uydurulan yapay gündemleri toplumun çoğunluğu artık yutmuyor ve gelip geçici oluyor.

Bu vesileyle belirtmek gerekiyor ki, kadın cinayetlerinin, tecavüzlerin, çocuk

istismarının artmasından dolaysız bir şekilde AKP-MHP rejimi sorumludur. Bu sorunların kaynağı kapitalist sistem olmakla birlikte, son yıllarda bu iğrenç suçların kat kat artması, tam da bu rejimin uyguladığı politikaların ürünüdür. Yani D. Bahçeli ve onunla birlikte idam cezası tartışmalarını açanlar, bu suçlardan dolayı ilk hesap sorulması gereken kişilerdir.

Hal böyleyken pervasızlıkta sınır tanımayan rejim, pandemi süreci boyunca sermayedarların çıkarını kollayarak büyümelerine katkıda bulundu. İşçi ve emekçileri ise çaresizlik içinde 'kaderlerine' terk etti. Katilleri-tecavüzcüleri korudu. Toplumu yıkıma sürüklemekte bir an olsun tereddüt etmeyen sermayenin uşağı bu iktidar ancak toplumu kendi politikalarına yedeklediği sürece ayakta kalabilir. İşçiler, emekçiler ve ezilen halklar kendi gerçek gündemleriyle meşgul olduğunda, bu sorunların çözüm için örgütlü mücadeleyi geliştirdiğinde insanlığa karşı işlenen suçların kaynağı olan sermayeden ve iktidardaki temsilcilerinden hesap soracaktır.

2020-2021 eğitim öğretim yılının başlayacağı 21 Eylül tarihine 2 hafta kala Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası (Eğitim-Sen), uzaktan telafi eğitimleri ile başlayan yeni eğitim öğretim yılının ilk gününde Covid-19 görülen okul sayısını 172 olarak açıkladı.

Salgının hızla yayılmasının eğitim emekçilerini kaygılandırıldığını belirtilen Eğitim Sen, yaptığı açıklamada "Son olarak Sağlık Bakanlığı'nın YÖK Başkanlığı'na üniversitelerin 2020-2021 sonbahar döneminde derslerin uzaktan yapılması önerisinde bulunması durumun ciddiyetini olduğu gibi ortaya koymaktadır" dedi.

172 okulda koronavirüs çıktı

Sendika, açıklamasında bu bilgileri paylaşmalarının nedenleri ise şöyle sıralandı:

- Salgınla mücadele ve bu karanlık süreçten birlikte çıkabilmek için bilginin şeffaf paylaşımı kritik öneme sahiptir. Bilgiyi depolayarak veya olduğu gibi değil de yeniden yapılandırarak sunmak hegemonya kurmanın her dönemde aracı olarak kullanılmıştır. Eğitim-Sen kendisine ulaşan bilgileri paylaşarak bilgiye sahip olmada eşitlik ve salgının

mücadelenin gerçek bilgi üzerine inşa edilmesini sağlamaktadır.

- Sağlık temel bir hak ve emekçiler başta olmak üzere eğitim kurumlarında salgının yayılmasından etkilenen tüm kesimlerin bilgiye dolaysız ulaşma hakkı vardır. Eğitim-Sen eğitim emekçilerinin, öğrencilerin ve velilerin kendilerini doğrudan ilgilendiren bir konuda bilgiye ulaşma hakkına katkı sağlamaktadır.

- Eğitim-Sen topluma karşı sorumluluğu olduğunu düşünen bir sendikadır.

Salgına karşı eğitim kurumlarında alınan önlemlerin yetersizliği açıktır. Salgından etkilenen eğitim kurumlarının isimlerinin yayınlanması ile Eğitim Sen kamuoyunda farkındalık oluşturmada, toplumsal duyarlılığı artırmaktadır. Bu şekilde sendikamız önlem alınması konusunda katkı sunmayı hedeflemektedir.

-Eğitim Sen salgından etkilenen eğitim kurumlarının isimlerini yayınlarken MEB ve Sağlık Bakanlığı ile bu iki bakanlığın il müdürlüklerini önlem alması gereken kurumlara işaret etmekte, odaklanması gereken alanlara işaret etmektedir.

Dinci gerici iktidar 12 Eylül'ün özbeöz çocuğudur!

12 Eylül 1980 Askeri Faşist Darbesi'nin 40. yılındayız. Sermaye sınıfının ihtiyaçları doğrultusunda topluma dayatılan sosyal yıkım programları gerici politikalar darbenin temel sonuçlarıydı. Bugün de işçi sınıfı ile emekçiler halen o karanlık günlerin ortaya çıkardığı bir rejimin egemenliği altındalar.

70'lerin emperyalist-kapitalist dünyasında yaşanan ekonomik krizden çıkış için sermaye sınıfı faturayı işçi ve emekçilere kesmek adına '24 Ocak kararları' diye anılan neo-liberal politikaları gündeme getirmiştir. Bu kararlar, ABD emperyalizminin dünya hegemonyasını sağlamak için geliştirdiği politikaların dolaysız sonucuydu. İçinde Türkiye'nin de olduğu Yunanistan, Şili, Brezilya, Arjantin gibi ülkelerde alınan bu tür kararları uygulamak için askeri faşist darbeler gerçekleştirildi.

İşte Türkiye'de bir dönemin MESS Başkanı da olan Turgut Özal'ın açıkladığı '24 Ocak kararları' bu politikaların bir ifadesiydi. Ancak kararların uygulanması için öncelikle 60'lardan beri yükselen toplumsal muhalefetin şiddetle bastırılması ve gerici politikalarla toplumun yeniden inşası şarttı. 12 Eylül faşist darbesinin esas amacı da buydu.

Askeri cunta hem kapitalistlerin hem emperyalist efendilerinin beklentilerini karşılamak, vahşette sınır tanımadı. Açıklanan resmi rakamlara göre o dönem 42 milyon nüfusu olan Türkiye'de 650 bin kişi gözaltına alınıp işkence tezgahlarından geçirildi. 52 bin kişi tutuklandı. 1 milyon 680 bin kişi fişlendi. 230 bin kişi farklı suçlardan yargılandı. Faşist darbe sürecinde 14 kişi hapisanelerde açlık grevinde, 171 kişi işkence sonucunda, 49 kişi idam sehpasında hayatını kaybetmiştir. Bu rakamlara kaybedilenler ve 'inti-har' diye yansıtılan infazlar dahil değildir. 30 bin kişi "sakıncalı" olduğu gerekçesiyle işten atıldı. Gazeteler, sendikalar kapatıldı, kitaplar yakıldı. Onlarca sendika lideri idamla yargılandı.

Topluma dayatılan darbe rejimi uyguladığı faşist zorbalığın devamı olan politikalarla düşünmeyen, sorgulamayan, daha gerici, yoz bir nesil yetiştirmeye çalıştı. Şoven, dinci-faşist bir yapılanma olan Aydınlar Ocağı'nın 1979'da gerçekleştirdiği kurultayda kabul ettiği "Türk-İslam" sentezi esas alındı. Faşist darbe ile

Kemalizm yeniden yorumlanarak sermaye devletinin resmi ideolojisi haline getirildi. Kabul edilen 82 Anayasası ile bu ideolojiye uygun uygulamalar kalıcılaştırılmaya çalışıldı.

Aynı dönemde eğitim alanına da el atan cunta orta öğretimde din derslerinin zorunlu hale getirilmesi, yüzlerce imam hatip lisesinin açılması, okulların daha otoriter biçimde yeniden yapılması gibi icraatlara başvurdu. Öncesinde zorunlu olmayan din dersi, ahlak dersiyle birleştirilip "din kültürü ve ahlak dersi" adıyla ilkokullara kadar zorunlu kılınmış, camilerde namaz eğitimi verilmesi kararlaştırılmıştır. Hatta gayri Müslim ve Alevi öğrenciler de din dersi almaya zorlanmış, Aydınlar Ocağı'nın önerisiyle Türk milliyetçiliğini öne çıkaran yeni müfredat getirilmiştir.

Cunta rejiminde okullar, üniversiteler bir tür 'kışla zihniyeti' ile yönetildi. Öğrenciler ve öğretmenler üzerinde sıkı bir baskı kurulmuş, her okulda 'Atatürk köşesi' hazırlanmış, müfredat cuntaya uygun Atatürkçülük yorumuyla yeniden yazılmış, öğretmen ve öğrencilere kılık kıyafetten, davranışlara kadar bir dizi askeri disiplin standartları dayatılmıştır. Öğretmenlere " Evvela nefsimize, sonra milletimize, hükümetimize ve ordumuza güvenmeliyiz.", "Allah'ın varlığına inanın, dini vecizelere uyun." gibi direktifler verilmiştir. Eğitim alanında gerçekleştirilen bu uygulamalarla itaatkar, köle gibi güdebilecekleri bir nesil yetiştirmek istedikleri.

Cunta gericiliği tüm topluma dayatan adımlar da atılmıştır. Cemaat ve tarikatlar bu dönemde yaygınlaşmıştır. 1971-81 döneminde yapılan cami-mescit sayısının iki katı sadece 1981-82 yılları

rında yapılmıştır. Generaller, valiler, kaymakamlar camilerde boy göstermeye, yaptıkları mitinglerde ayetler, hadisler okumaya başlamıştır. Cuntanın eli kanlı şefi Kenan Evren, her konuşmasına Kur'an'dan bir ayetle başlamayı adet edinmiştir. Atatürk ile İslamı birleştirmek için bizzat devlet tarafından, din eğitim seminerleri verilmiştir. Bu seminerlerin ilkinde Laiklik tanımı yeniden yapılarak, İslamla bağlı oluşturulmuştur. Yine üniversiteleri zapturapt altına almak isteyen sermaye iktidarı 82'de YÖK'ü kurarak üniversitelerde emir komuta zincirine uygun bir sistem kurmuştur.

12 Eylül Askeri Faşist Darbesi, devrimci mücadelenin, yükselen sınıf hareketinin zorla ezilmesini hedefliyordu. Ama hedefleri bununla sınırlı değildi. Cunta, toplumun sermaye düzeninin bekasını sağlayacak bir şekilde siyasal, ekonomik ve kültürel anlamda yeniden düzenlenmesinin de aracıydı. Bunun bir yanı yukarıdan aşağı uygulanan gerici-şoven propaganda, bir yanı da işçi ve emekçilerin yoksulluk ve sefaletin içine atılmasıydı. Yoksulluğa atılan emekçiler ise, önleri açılan tarikatların kucagina itiliyordu. Bunun için ilk olarak grevleri yasaklama, sınıftan yana tutum alan sendikacıları zindanlara atma, ilerici devrimci güçleri faşist zorbalıkla etkisizleştirme yoluna gidildi. Askeri zorla yaratılan yenilgi ortamında ilerici devrimci güçler, düzenin icazet sınırlarına itilmek istendi.

İşte böyle bir atmosferde Türkiye'deki ismi "24 Ocak kararları" olan neo liberal politikalar, yani sermaye birikiminin güvence altına alınması ve burjuvaziye rahatlatılacak adımlar tek tek atıldı. 24 Ocak kararlarının bazıları şöyleydi: ihracatta serbestlik, tarıma verilen desteğin

azaltılması, kapitalistler için vergi indirimleri, mal ve hizmetlere en az yüzde 35 zam, ücretlerin düşürülmesi, eğitim, sağlık gibi alanların ticarileştirilip paralı hale getirilmesi, Kamu İktisadi Teşekkülleri'nin (KİT) özelleştirilmesi, devletin ekonomideki payının küçültülmesi, yabancı sermayenin ülkeye girişinin kolaylaştırılması vb. Bu kararlar sermayeyi ihya ederken, işçi sınıfıyla emekçiler askeri cunta tarafından sefalete itildi.

İşte bu karanlık ortamda işçi sınıfına esnek ve güvencesiz çalışma dayatıldı, taşeronluk uygulamaları başlatıldı, emekçiler örgütsüzlük ve çaresizlik içine atılmak istendi. Devletin remi ideolojisi haline getirilen "Türk-İslam sentezi" zehri yayıldı, işçi sınıfı ırk ve din temelinde ayrıştırılmak istendi. Cuntanın bu iğrenç planları işçi sınıfını kısmen etkisi altına alsa da, 70'li yılların mücadele deneyimini taşıyan işçi sınıfı kuşakları, bu karanlık ablukayı 1984 yılından itibaren parça parça dağıtmaya başladılar. Bu süreç 1989 Bahar eylemleriyle büyük bir ivme kazanarak yeni bir umut yaratacaktır.

12 Eylül darbesi sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda bizzat emperyalistlerin desteği ve yönlendirmesiyle gerçekleştirilmiştir. Günümüzde iktidar olan dinci-faşist AKP-MHP rejiminin köklerinde de 12 Eylül askeri darbesi vardır. Bugün AKP-MHP rejimi ile sürdürülen işçi ve emekçilerin yaşamlarını köleleştiren sosyal yıkım saldırıları, temel hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırılması, polis devleti uygulamaları, dinci gericilik ve şovenizm, Kürt halkına dönük imha, inkar, asimilasyon politikaları, gençliğe dayatılan geleceksizlik gibi uygulamalar 12 Eylül'ün ürünüdür.

İşçi ve emekçiler bugün sömürü ve zulüm düzenini bitirmek istiyorsa 12 Eylül ile hesaplaşmak zorundadırlar. 12 Eylül'le hesaplaşmak ise, dinci-gerici iktidara yani AKP-MHP rejimine karşı mücadele ile kapitalizme karşı mücadeleyi birleştirmeyi gerektirmektedir. Türkiye'de burjuvazinin sınıf iktidarı devrilmeden, onun devlet aygıtı parçalanmadan da 12 Eylül'ün hesabı gerçek anlamda sorulamaz. Bunun yolu da işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci bir program etrafında mücadeleyi büyütmesinden ve sosyalist işçi-emekçi iktidarını kurmasından geçmektedir.

İrkçi saldırılar “münferit” değil, sistematik!

22 Ağustos 2020 tarihinde Sakarya'nın Kocaali ilçesine bağlı Köyveri Mahallesi'nde, Mardin Mazıdağı'ndan fındık toplamaya giden Kürt işçilere bahçe sahipleri saldırdı. 17 gündür çalıştıklarını ifade eden işçiler, sürekli hakarete uğradıklarını söylüyorlar. Ayrıca 3 günlük çalışmalarının patronları tarafından 1 gün olarak yazılmaya çalışıldığını ifade ediyorlar.

Saldırının yaşandığı gün bahçe sahiplerinin “köpek sürüsü” diyerek hakaret etmeye başlaması üzerine iş bırakarak bahçeden ayrılan işçilere yönelik ırkçı saldırı videoları, günlerdir sosyal medyada dolaşüyor. Eşyaları ile birlikte yakılmakla tehdit edilen işçiler, geçmişte birçok kez olduğu gibi linç edilmekten, öldürülmekten korkarak memleketlerine dönmek zorunda kaldılar.

İktidar cephesi ve solcu geçinen ulusalcılar yaşanan olayın “münferit” olduğunu empoze ediyorlar. Olayın hiç de böyle olmadığı, şovenizm zehrinin, bir devlet politikası olarak Kürt düşmanlığının bu ve benzer ırkçı saldırılara zemin hazırladığı, yakın yılların olaylarından bile görülebilir. Örneğin geçtiğimiz yıl ağustos ayında, Kürt bir genç olan 19 yaşındaki Şirin Tosun Kürtçe konuştuğu için 6 kişi tarafından linç edildi ve silahla başından vuruldu.

2018'de Kürtçe konuşan baba ve oğula, “Kürt müsünüz, Suriyeli mi?” diye soran bir ırkçı, “Evet Kürt'üz” cevabı alması üzerine, “Zaten sizi sevmiyorum” diyerek, belindeki tabancayı çıkarıp Baba Kadir Sakçı'yı öldürdü, oğlunu ağır yaraladı. Yine 2018'de Sakaryaspor-Amedspor karşılaşmasından önce askeri operasyon görüntülerinin skorboarddan verilmesi, sonra “Ölürüm Türkiyem” parçasının çalınması, ardından da Sakaryasporlu ırkçı taraftarların Amedsporlulara saldırmaları

hafızalardaki tazeliğini hala korumaktadır.

Fındık toplamaya giden binlerce Kürt işçinin maruz kaldığı hakaretler, ağır çalışma koşulları, ucuz işgücü olarak görülmelerini ise görmeyen-bilmeyen yoktur.

Dolayısıyla, neresinden bakılırsa bakılsın saldırının “münferit” bir olay olmadığı, sistematik olduğu ortadadır. Elbette bu saldırılar sadece Sakarya'da değil, ülkenin dört bir yanında özellikle Kürt işçi ve emekçilere yönelik olarak yaygın bir şekilde sürüyor. Mülteci veya göçmen işçi ve emekçiler de ırkçı-faşist saldırılara doğrudan hedefi oluyorlar.

SERMAYE DEVLETİ ZEMİN HAZIRLIYOR, SALDIRGANLARI KORUYOR-KOLLUYOR...

Sermaye iktidarı, işçi-emekçilerin sınıf savaşımı üzerinden ortak hareketini engellemek için şovenizmin zehrini topluma yayıyor. Türk-Kürt düşmanlığından göçmen işçilere yönelik saldırganlığa, “Bütün dünya bize karşı” bakışından

“Türk'ün gücü her şeye yeter” zihniyetine kadar her biçimiyle şovenizm bir devlet politikası olarak tüm toplumu etkisi altına alıyor.

Böylesi sistematik bir düşmanlığın olduğu yerde, ırkçı saldırılar süreklileşiyor. Üzerine bir de devletin saldırganları kolları, kollayan ve aklayan hukuk sistemi ekleniyor. Hükümet sözcüleri ve bakanlar da çıkıp “toplumun hassasiyetleri” diye başlayan cümleler kurunca tablo tamamlanıyor. Sonuç, işçi-emekçilerin kendi gelecekleri için birleşmelerinin önüne çıkan engeller, düşmanlıklar ve sermaye devletinin kendi devamlılığı için yarattığı zemin oluyor. Sürekli olarak terör demagojisi eşliğinde körüklenen düşmanlıklar, işçi-emekçilerin gerçek sorunlarından uzaklaşmasına neden oluyor.

Aynı fabrikada çalışan işçilerin bir araya gelmesine de engel olan şovenizm zehrinin panzehiri, yükseltilecek olan sınıf mücadelesidir. Zira sınıf mücadelesi içinde ayrımlar ortadan kalkar, omuz omuz mücadele eden işçi ve emekçi-

ler ortak çıkarlar ile şovenizm zehrini alt edebilir. Fakat bu süreçte gericilikle, şovenizmle sistematik mücadele yürütülmesi şarttır. Harekete geçen işçilerin bu düşmanlıkları kendiliğinden bitirecekleri yanılmamasına düşmemek, sınıf kardeşliğinin ve hakların kardeşliğinin daimi kalabilmesi için sınıf bilincinin gelişmesinin, sınıf kimliği kazanılmasının önemini göz ardı etmemek gerekir.

SAKARYA'DA YAŞANANLARA DAİR...

Son yaşanan olay da sermaye iktidarının yaydığı şovenizm zehrinin ve beslediği ırkçı kültürün bir ürünüdür. Günlük 90 lira için memleketinden yola çıkan, tüm hakaretlere ve haklarının yenmesine karşın emeğiyle geçinmeye çalışan işçilere yönelik hakaretlerin ardı kesilmeyince, işçiler iş bırakıyor. Bunun üzerine saldırıya uğruyorlar. Defalarca jandarmayı arıyorlar ama gelen yok. Jandarmanın da saldırganlardan taraf olacağını biliyorlar ve olası bir linç girişimine karşı memleketlerine dönüyorlar.

Sakarya Valiliği açıklama yapıyor, “Böyle bir olay ne Jandarma'ya ne de Emniyet'e intikal etmiştir. Araştıracamız” diyor. Sosyal medyada görüntüler çıkınca 3 saldırgan gözaltına alınıyor. Ancak her zamanki gibi serbest bırakılıyorlar.

Böylece, şovenizmin ve sistematik ırkçı saldırganlığın nasıl bir devlet politikası olduğunun kanıtı niteliğinde bir olay daha kayıtlara geçiyor. Sermaye düzeninin ne bunları çözme isteği ne de gücü var. Halkların kardeşliği, işçilerin birliğinin sağlanması ile mümkün olacaktır.

Kürt işçilere saldıranlar serbest

Sakarya'nın Ortaköy Sırt Mahallesi'nde ırkçı saldırıya uğrayan Kürt işçilerin yaşadığı Mardin'in Mazıdağı ilçesine bağlı Kelekê (Yücebağ) Mahallesi ile mahalleye bağlı Der ile Karasu mezarası karantinaya alındı.

Karar, Mazıdağı Kaymakamlığı İlçe Hıfzıssıhha Kurulu tarafından koronavirüs (Covid-19) bahanesiyle alındı.

“Tedbir” amaçlı alındığı iddia edilen karantina kararı, HDP ile Kürdistani ittifakının ziyaret edeceğini açıkladığı köylerle sınırlı.

Öte yandan Kurul, saldırıya uğrayan işçilerin Covid-19 şüphesiyle sağlık taramalarının yapılması için karantina uygulandığını iddia etti.

SALDIRGANLAR SERBEST

Öte yandan, ırkçı saldırının ardından görüntüyü kurtarmak için gözaltına alınan 2 kişi, 8 Eylül günü adliyedeki ifade işlemlerinin ardından adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı.

Delphi-Aptiv'de pandemi

Bursa Hasanağa Akçalar Organize Sanayi Bölgesi'nde Türk Metal sendikasının yetkili olduğu fabrikada son haftalarda koronavirüs vaka sayıları arttı.

İşçiler yaşanan bu artışa karşı Metal İşçileri Birliği (MİB) sayfası üzerinden tepkilerini dile getiriyor. Özellikle depo, üretim ve kesme bölümlerinde artışın çok olduğunu belirten işçiler gerçek sayının kendilerinden saklandığını söylüyor. Depo, kesim ve üretim bölümlerinde malzemeler üzerinden fiziksel temasın en yoğun olduğunu ifade eden işçiler, iç içe çalışmak zorunda bırakıldıklarını da ekledi.

TÜRK METAL İLGİLENMEDİ

Türk Metal Şube Başkanı Mesut Erdem'i hiç görmediklerini, işyeri baştemsilci Hakan Malçok ve yardımcılarının da işçilerin sorunlarıyla ilgilenmediğini söylüyorlar. Bu yaşananlar karşısında MİB ile iletişime geçen işçiler ise taleplerini belirleyerek mücadele çağrısı yaptılar.

Yayınladıkları açıklamayla taleplerini ilan eden işçiler, ayrıca "Son günlerde artan test sonucu pozitif çıkan, yanyana çalıştığı için karantina süreci başlatılan ve aile fertlerinde pozitif vaka olduğu için karantınada bulunan Fatih, Beytullah, Özlem, Halil, Nurullah, Cüneyt, Safiye, Emre, Ayşegül, İsmail ve daha ismini sayamadığımız birçok arkadaşımıza Aptiv Delphi işçisi olarak geçmiş olsun dilekelerimizi sunuyoruz." ifadelerini kullandı.

"Ya taleplerimizi kabul edin ya da üretim tamamen dursun, herkesi ücretli izne çıkartın" denilen açıklamada şu talepler yer aldı:

* Günlük 8 saat olan çalışma süresi ücretimizde değişiklik olmadan 6 saate düşürülsün,

* Üretim içersinde iş yükü düşürülsün

ve iş zaman süreleri uzatılsın,

* Çay molaları 2 saatte bir onbeş dakika olsun, (sadece çay değil, bağışıklık sistemini güçlendirecek içecekler verilsin)

* Yemek molası 45 dakika olsun, (yemekler kaliteli ve bağışıklık sistemini güçlendirecek şekilde ayarlansın)

* Molalarda masa ve sandalyelerden her kalkılan işçinin ardından dezenfekte edilsin,

* Molalara bölüm bölüm çıkılsın ve değişimlerde mola alanları ve yemekhanelerde on dakika havalandırma, dezenfekte, temizlik işlemi uygulansın,

* Vardiya sayıları çoğaltılsın,

* Bağışıklık sistemimizi olumsuz etkileyen gece vardiyası iptal edilsin,

* Servislerde koltuklara birer kişi otursun,

* WC, soyunma odaları gibi kullanım alanları sık sık dezenfekte edilsin ve temizlersin, havalandırma sistemleri 24 saat çalıştırılsın,

* Kaliteli maskeler servisler binerken verilsin ve her mola saatinde yenileri ile değiştirilmesi sağlansın,

* Fiziksel mesafeye uygun çalışma or-

tamı sağlansın,

* Vakanın çıktığı bölümdeki bütün işçiler karantinaya alınsın ve 14 gün ücretli izne çıkartılsın,

* Salgın fabrikanın başka bölümlerinde bulaşı sağlamışsa tüm fabrika karantinaya alınsın ve bütün işçiler ücretli izne çıkartılsın. İşçiler aileleri ile birlikte ücretsiz olarak teste tabi tutulsun,

* Karantinadaki işçilere ve ailesine bağışıklığı güçlendirecek düzenli bir şekilde kaliteli gıda ve temizlik ihtiyacı yardımı yapılsın,

* Bölümlerden başlayarak fabrikayı denetleyecek işçi temsilcilerinden (TM'den bağımsız) sağlıkçılardan ve uzmanlardan oluşan "İşçi Sağlığı Birimleri-Komiteleri" kurulsun,

* "İşçi Sağlığı Birimleri-Komiteleri" ilk elden patron, müdür, amirlerden başlayarak bu kurallara uyup uyulmadığını denetime tabi tutsun ve cezai işlem uygulayacak kurumlaraitesin,

* Ücretsiz izin, kısa çalışma uygulamasına son verilsin,

* Fabrikadaki tüm işçilere ücretsiz olarak düzenli ve sıklıkla test yapılsın...

Aptiv-Delphi işçileri olarak öncelikle "Covid-19'a karşı taleplerimiz" başlıklı yazıya imzamız atıyoruz.

Taleplerimizin karşılanmasını ve bizlerin direk muhatap alınıp temsilcilerin değiştirilmesini ve bu işi doğru dürüst yapacak içimizden birilerinin gelmesini istiyoruz.

DENETLEMEDE İŞ CİNAYETİ

Oluşan tepkiler üzerine Aptiv'in Hasanağa Akçalar'daki fabrikası Sağlık Bakanlığı tarafından denetlemeye alındı. Bu denetleme sırasında Akçalar'da işyeri hekimi olan Adil Özgür, bahçede manevra yapan TIR'la bakanlık aracı arasında kalarak hayatını kaybetti.

Türk Metal sendikası ise yaşananlara kayıtsız kalmaya devam ediyor.

MÜDÜR MEMNUN, İŞÇİLER TATMİN OLMADI

Denetleme sonucunu aktaran işçiler, fabrika müdürünün A vardiyasında toplantı yaptığını aktardı. Sağlık Bakanlığı denetiminin "sorunsuz" geçtiğini söyleyen müdür "fabrikamıza teşekkür bile edildi" iddiasında bulundu. Müdür, "Pozitif sayısının arttığını ve pozitif çıkanların yanındakilerinin de hemen gidip rapor aldığını ve herkesin birbirini gaza getirdiğini, bu durumda üretimde aksamalar olduğunu ve fabrikanın çalışmaya devam edeceğini" söyledi.

Koronavirüs tehdidinin sürdüğüne işaret eden işçiler, denetlemeden tatmin olmadıklarını aktardı.

DEV TEKSTİL İstanbul Meclisi toplandı

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) İstanbul Temsilciliği çeşitli fabrikalardan üyelerinin katılımıyla meclisini topladı. Ortak şekilde hazırlanan kahvaltının ardından, işçi sınıfına dönük son dönemdeki saldırılar, salgın döneminde çalışma koşulları, sendikaların durumu ve örgütlenme üzerine açılış konuşması yapıldı.

Ardından işçiler, salgın döneminde yaşadıkları sorunları dile getirdi. Esenyurt'tan DEV TEKSTİL üyesi bir işçi fabrikalarda yeterli önlemlerin alınmadığına dikkat çekti. "Koronavirüse

yakalanan işçi arkadaşlarımız fabrika patronu ve yönetimi tarafından baskı altına alınıyor" diyen işçi, hastalanan işçilere bunu kimseye söylememeleri yönünde baskı yapıldığını belirtti.

İkiteli'den, Yenibosna'dan, Küçükçekmece'den, İstanbul Anadolu yakasından ve Topkapı'dan katılan DEV TEKSTİL üyesi işçiler de salgın döneminde karşı karşıya kaldıkları sorunları anlattı. Ayrıca örgütlenme üzerine verimli tartışmalar yürütüldüğü mecliste, Genel Meclis gündemleri değerlendirildi.

Tarihsel TKP'nin 100. Yılı...

TKP Kuruluş Kongresi Açılış ve Kapanış Konuşmaları

Mustafa Suphi

TKP Kuruluş Kongresi konuklarının konuşmalarından...

Şark'ın kurtuluşu komünizm sayesinde olacaktır!

AÇILIŞ KONUŞMASI (10 EYLÜL 1920)

Arkadaşlar bir zamanlar bir hayal halinde telakki olunan komünizm, bugün, Rusya'da meydana getirdiği hayat ile, kurduğu yeni şekli-i hükümetle, Kızıl Ordu ile, amele, rençper ahali içerisinde kuvvetlendirdiği teşkilatıyla, Şarkın ve bütün dünyanın mazlum millet ve sınıflarına pek büyük ümit veriyor. Son aylar zarfında, bize görünen iki büyük manzara, bu ümitlerin ne kadar esaslı olduğunu gösteriyor.

Bu manzaralardan biri Üçüncü Enternasyonal'in İkinci Kongresi'dir ki, orada şark ile garbın muhtelif mahallerinden gelmiş otuz yedi millete mensup amele ve rençber vekilleri içtima etmişti. Bu içtima, proletarya hareketlerinin yeryüzünde ne derece kuvvetli olduğunu gösteren aşikar ve maddi bir delildir.

Diğer taraftan, içtimanı henüz bitiren Beynelmül Şark Kongresi'nde [Bakü Birinci Doğu Halkları Kurultayı], şarkın muhtelif milletleri, Hindliler, Hivelliler, İranlılar, Türkistanlılar, Buharalılar, Dağıstanlılar, Kırımılılar, Türkiyeliler ile Gürcistan ve Ermenistan mazlum milletleri tarafından gönderilen binlerce vekiller bir yere toplanarak aynı hedefe doğru katı amel ve iradelerini ilan etmiş olmakla Avrupa cihangirlerine karşı azim ve maksatlarını anlatmış oldular.

Üçüncü Enternasyonal Kongresi son meclisini kaparken Rusya'nın muzaffer Kızıl Ordusu'nu, Dünya Proletaryasının ve Şark Mazlum milletlerinin hadim ve müdafii [hizmetkari ve savunucusu] bir ordu olarak ilan etmişti. *(Şiddetli Alkışlar)*

Türkiye'deki son vakaları tetkik etmeniz, gelen arkadaşları dinleseniz, fırkamıza gönderilen mektupları görerseniz, memleketimizin son ümidinin Bolşevizm'de olduğu kanaatini anlarsınız.

Arkadaşlar, Rusya inkılab-ı kebirini son üç sene zarfında icazkar [veciz] numuneler gösterdi. Hiç kimsenin ümit etmediği halde Rusya Proletaryası öyle bir inkılap ordusu vücuda getirdi ki, Cihanı hayran bıraktı. İşte bu inkılap şimdi demir ellerini şarka uzatıyor. Şark siyaseti Üçüncü Beynelmül'e in ruznamesinde [gündeminde] birinci maddeyi teşkil ediyor. Bu mesele de en ziyade alakadar

olanlar şüphesiz bizleriz. Biz Türk Komünistleri bu hareketin kıymetini bilmeli, tarihin kaydedeceği bu fırsatı iyi takdir etmeliyiz. Biz de kendi memleketimizde Avrupa emperyalizminin, harici ve dahili düşmanların haddini bildirmeliyiz.

Bütün bu arzularımızı tasavvur ve temenniden hakikat haline koyacak bu kongredir. Türkiye Komünist Kongresi Rusya'dan uzanan bu demir elleri tutabilecek kuvvetler yetiştirecek ve fırkamız yalnız Türkiye'de değil, bütün Şark'ta inkılabın alemdari olacaktır.

Onun için yaşasın Türkiye Komünist Fırkası! (Alkışlar),

Yaşasın bütün Komünist fırkalarını har-i ağuşunda toplayan Üçüncü Enternasyonal! (Alkışlar ve Marş),

Yaşasın Şarkta birinci İnkılap ocağı kuran Azerbaycan Şüra Cumhuriyeti! (Alkışlar ve Marşlar).

KAPANIŞ KONUŞMASI (15 EYLÜL 1920)

Örgüt aşamalarını geçiren ve şimdiye kadar birer grup halinde yaşayan Türkiye komünistleri, bu kongreden örgütlü ve birleşik bir parti olarak çıkmakla, yeni bir hayat dönemine ayak basıyorlar. Partinin önünde duran birinci görev: Bundan sonra memleketimiz işçi ve yoksul köylüleri arasında fikrimizi süratle yayarak halkın geleceğini kendi eline verecek koşulları ve yetenekleri hazırlamaktır. Türk komünistleri üç seneden beri Rusya toplumsal devrimi içinde birçok safhalardan geçtiler.

Zaman oldu ki, karşımıza çıkan kara fikirli gericiler, Türkiye'de işçi ve yoksul

köylü sınıfının mevcut olmadığını, olsa bile, hamalların memurlardan iyi yaşadıklarını söylemekten utanmadılar. Son zamanlar da ise, bilhassa İstanbul, İzmir, Konya, Erzurum, Ankara ve Eskişehir'de ortaya çıkan işçi ve yoksul köylü örgütleri seslerini yükselterek gösterdiler ki, Türkiye'de işçi ve yoksul köylü adı altında devrimci önemli bir sınıf yaşıyor. Ümit ederiz ki, İstanbul ve Anadolu işçi ve yoksul köylüleri, yakında istilacı ve zalim bütün kuvvetleri tepeleyerek hayat ve mücadele faaliyetlerini kendi kollarına almak iktidarını göstereceklerdir.

Zaman oldu ki, Türkiye işçi ve yoksul köylüleri, zorba vali, hâkim ve paşalar karşısında söz söylemek cesaretini bile gösteremediler; fakat son olay gösteriyor ki, İstanbul Hükümeti'nin ve padişahın İngilizlerle birleşerek memleketi sattıklarını halk pek iyi anlıyor; Türkiye'nin ezilen işçi ve yoksul köylüleri ve askerleri, bu alçaklığa, bu ihanete karşı, süngüsünü oradaki ağa ve paşaların göğsüne çevirmiş, savaşıyorlar. *(Alkışlar)*

Ve nihayet zaman oldu ki, arkadaşlar, Türkiye'de komünist örgütü olmaz dediler; fakat, Türkiye'nin değişik şehirlerinden gelen komünist temsilciler, bunun aksini ispat ettiler; Türkiye'de işçi ve yoksul köylü komünist örgütü gittikçe genişliyor ve güç kazanıyor. Şimdi Komünist Partisi'nin sömürgeci kuvvetleri ezmeye kararlı işçi halka rehber olacağına hiç şüphe edilemez. *(Alkışlar)*

Komünizmin önderlerinden Engels, bir eserinde diyor ki: *"Yeryüzündeki teknik zulme alettir. Zaman gelecek ki, tekniğin ileri eseri olarak yeryüzünü kan*

deryaları alacak ve zalim imparatorların taçları bu kan deryasına yuvarlanacak, bu tacı yerden kaldırıp başına koymaya cesaret edecek bir adam bulunmayacaktır."

İşte, bu devir gelip çatmıştır: Rusya'da, Almanya'da, Avusturya'da, Türkiye'de, çarlık, imparatorluk, padişahlık artık bir daha kurtuluşu olmayacak tarzda yıkıldığı halde, hiç kimse cesaret edip de, o taçları başına geçiremiyor.

Vaktiyle halka zulmedenler, bugünkü işçi ve yoksul köylü devrimi huzurunda diz çökerek, ezilen halka taraftar ve hizmete hazır gözüküyorlar. *(Alkışlar)*

Memleketimizde her türlü derece ve sınıf yalana dayanan anlaşmaların yerinden oynadığı böyle bir devirde, böyle bir buhran döneminde, işçi halkın geleceğini kendi eline alarak iş görmesi bir zorunluluk haline giriyor. Bu işte doğru yolu göstermek görevi Komünist Partisi'nin üzerine düşmektedir. Komünist Partisi için memleketin başına bela olan dış düşmanları kovmak nasıl bir görev ise, içerde halkın sırtından geçinen yağmacı asalak sınıflarını da hazır yiyecek halinden çıkarıp yumruk altında çalıştırmak da, o derece temel bir görevdir. Bu iki görevin temini iledir ki, Komünist Partisi ezilen işçi ve köylü halka karşı hizmetini yerine getirmiş ve ortadan sınıflar farkı kalkarak toplumsal birliğe, gerçek adalete ulaşmış olacaktır.

Onun için son söz olarak diyelim ki: **Yaşasın Türkiye Komünist Partisi! Yaşasın dünya proletaryasının birliği! Yaşasın Üçüncü Enternasyonal!**

NERİMAN NERİMANOF (AZERBAYCAN DEVRİM KOMİTESİ BAŞKANI)

Ben isterdim ki, bütün ömrünü harbler ve felaketlerle geçiren Türkiyeliler için bu meclis ebed nişan olsun. Siz şüphesiz bu mecliste dertlere ilaçlar arayacaksınız. Fakat bu ilacınız vatana münhasır mı yoksa bütün beşeriyete mi aid olacaktır? Dört yıllık harp bize gösterdi ki bütün milletleri dalaletten kurtacak ilaç ancak komünizmdir, başka ilaç yoktur. *(Alkışlar)*

Feylesoflar, alimler, insanların ahlakını tezhib [süsleme, yaldızlama] için pek çok kitaplar yazdılar, fakat insanlık hep felaket içinde yaşamaya devam ediyordu. Niçin? çünkü sözle, kitapla beşerin ahlakını tezhib etmek mümkün değildir. Ona tabii bir yol lazımdı. Bunu Karl Marx buldu ve gösterdi. O diyordu ki, bir taraftan fabrikalar diğer taraftan ameleler çoğalırken hayat gittikçe çetinleşiyor.

Bir taraftan kapitalizm medeniyeti yükselirken diğer taraftan karanlıklar içinde mazlumlar ziyadeleşiyor, binaenaleyh bir gün gelip mutlaka büyük bir inkılap kopacaktır. İşte cihan harbi neticesinde mazlum amele hakiki hayata kavuştu. Memleketin hakiki sahibi, hayatın hakiki maliki [sahibi] oldu. *(Alkışlar)*

Yoldaşlar, sizin kongrenize büyük ve mühim vazifeler düşüyor. Şarkı iyi tanıyınız, oraya ihtiyatlı gidiniz, çünkü şarkın hayat, adetleri, düşünce ve itikatları pek başkadır. Şark, Rusya amele ve köylüsünün gittiği yoldan gidemez. Bizim bu sevimiz [hatamız, yanlışımız] şarkı felakete sürüklüyor.

Bunun için tatbikat cihetini evvelce burada hal etmeli ve şarkı öyle bir canlandırmalısınız ki, o bağırsın: Artık ben yaşıyorum, ben bu dünyada buyruklar verebiliyorum, diyebilisin; şarkı bizden soğutmak isteyenler bilsinler ki, bu emellerine nail olamayacaklardır.

Yoldaş olalım, Üçüncü Entemasyonal'in bayrağı altında toplanalım, azadlığımızı halas edelim! *(Alkışlar ve marş)*

ELENA STASOVA (RUSYA KOMÜNİST PARTİSİ TEMSİLCİSİ)

(...) Siz gayet müsaid bir zemin-i me-

Yoldaşlar, bizim şiarımız şarkı kurtarmak olsun. Bu da ancak komünizm sayesinde mümkün olacaktır. Şimdiye kadar birçok kurbanlar verdik. Şarkın halası [kurtuluşu] namına bundan sonra siz de kızıl kurbanlar vereceksiniz, biz sonuna kadar sizinle beraberiz.

sai bulduğunuz için bahtiyarsınız, halbuki Rusya Komünist Fırkası pek müthiş müşkülata maruz kalmıştı. Rus komünistleri çarlığın en zalim devirlerinde müşkül vaziyetlerde bulundu. Biz vaad ediyoruz ki, daima her hususta yardımınıza koşacağız. *(Alkışlar)*

Arkadaşlar, biliyorsunuz ki, son zamanlarda mesleksiz, hüviyeti meçhul çok adamlar komünist yazılmaya başlamışlardır.

Bunun için aramıza girmek isteyenleri iyi tahkik ediniz. Emin olmadığınız adamları almayınız.

Yoldaşlar, biz Rus komünistleri tehlikeli zamanlarda amele teşkilatlarından pek ziyade istifade ettik. Maateessüf [maalesef, ne yazık ki], sizin kuvvetli şerik-i istinatgah [ortak dayanak] olan amele teşkilatlarını Anadolu'da zayıf bulacaksınız.

O teşkilatlarınız ancak İstanbul'da kuvvetlidir, ki orası da halihazırda düşmanın taht-ı işgalindedir. Fakat, komünistlerin ittifağıyla bu mauzzam şehrin mazlum amelesini kurtaracağımıza emin olalım. *(Alkışlar)*

ALİ HAYDAR KARAYEF (AZERBAYCAN KOMÜNİST PARTİSİ MK TEMSİLCİSİ)

(...)

Rusya inkılabı umum cihan zahmetkeşlerinin ah ve nalelerinin [çektiklerini] bir semeresidir.

Bunun için bu inkılap yalnız Rusya'ya mahsus değildir. Türkiye zahmetkeşlerinin yıllardan beri akıttığı kanlı gözyaşları da bu inkılabın ruhunda yer bulmuştur. Türkiye zahmetkeşleri de o inkılabın bayrağı altında toplanarak saadet ve necat [kurtuluş] bekliyorlar.

Sizin birinci kongreniz bugün Azerbaycan'ın kızıl payitahtında açıldı ise, yarın pek yakında İstanbul'da sizin kızıl payitahtınızda açılacaktır. *(Sürekli alkışlar)* Azerbaycan Komünist Fırkası sizinle bu mukaddes yolda ilerleyecek ve zalimleri kahretmedikçe kızıl bayrağı elinden bırakmayacaktır. *(Alkışlar ve marş)*

MİKHAIL PAVLOVİÇ (ÜÇÜNCÜ ENTERNASYONAL TEMSİLCİSİ)

(...) Şimdi Çanakkale ve Karadeniz

Boğazlarına hakim olan düşman, aksi inkılabçılara [karşı-devrimcileri] üstümüzde musallat etmeye fırsat buluyor.

Biz herşeyden evvel istiyoruz ki, Türkiye yalnız kendi menfaati için değil bütün beşeriyetin saadeti için İstanbul üzerine kızıl bayrağını yükseltsin. *(Alkışlar ve marş)*

KASIMOF (BAKÜ İŞÇİ, KÖYLÜ VE ASKER ŞURASI TEMSİLCİSİ)

Yoldaşlar, bizim şiarımız şarkı kurtarmak olsun. Bu da ancak komünizm sayesinde mümkün olacaktır.

Şimdiye kadar birçok kurbanlar verdik. Şarkın halası [kurtuluşu] namına bundan sonra siz de kızıl kurbanlar vereceksiniz, biz sonuna kadar sizinle beraberiz. *(Alkışlar)*

Ve, siz bize söz vermelisiniz ki, bu zamana kadar şarkın birinci kahramanı olduğunuz gibi bundan sonra da kızıl bayrak altında şarkın halaskar [kurtarıcı] kızıl kahramanları olacaksınız.

Yoldaşlar, şarkı halas etmedikçe silahlarımızı terketmeyelim. *(Alkışlar ve marş)*

Pandemi, kapitalizm ve sosyalizmin zorunluluğu

IMF'nin (Uluslararası Para Fonu) eski baş ekonomisti, Harvard Üniversitesi'nden Prof. Kenneth Rogoff, bu yılın baharında yayınlanan bir yazısında, koronavirüs salgınına "uzaylı istilası" filmlerindeki felaketlere benzeterek, küresel kapitalist ekonominin durumunu, "son 150 yılın en sert resesyonu" olarak betimlemişti. *Financial Times* gazetesinin küresel ekonomi editörü Martin Wolf ise küresel kapitalist sistemin durumunu, "Dünya ekonomisi çöküyor" diye tanımladı.

Pandemi döneminden önce bir çöküş sürecine girmiş olan küresel kapitalist sistemin "çöküşü"nü pandemi daha görünür kıldı. Kapitalist dünya düzeninin merkezlerinde açıklanan 2020 yılının birinci ve ikinci çeyreğine ait ekonomik veriler, "çöküş" sürecinde bir durulma olmadığını gösteriyor.

Yaşanan ekonomik çöküşü pandemi konjonktürüne bağlayan, durumun geçici olduğunu ima eden resmi açıklamalar yapılıyor. Egemenler böylece kapitalist sisteme karşı ortaya çıkan güven bunalımını kontrol altına alarak yönetmeye çalışıyorlar. Fakat kapitalist sistemin işleyen kuralları propagantif açıklamaları boşa çıkartıyor.

PANDEMİ ÖNCESİNE KISA BİR BAKIŞ

2007 mali krizi öncesinde yaptığı uyarılarla dikkatleri çeken Prof. Nouriel Roubini, 2019 yılında *Bloomberg* televizyonuna yaptığı açıklamada, "Dünya ekonomisi için korkutucu zamanlar... gelecek yıl (2020) için küresel resesyona ve finansal kriz riski var" diyordu. 2007-08 mali krizine karşı uygulanan parasal genişleme politikaları, finans krizinin ateşini düşürüp sorunları gizlemekten başka bir işe yaramadı. Krizin temelinde yatan 140 trilyon dolarlık büyük borç dağıtılan süre içerisinde katlanarak büyüdü ve 240 trilyon dolarla dünya hasılasının yüzde 300'üne ulaştı.

Birleşmiş Milletler (BM) Ticaret ve Kalkınma Konferansı'nın pandemi öncesinde açıkladığı veriler uluslararası sermaye hareketlerinde 3 yıldır bir gerileme yaşandığını, 2018 yılında yabancı sermaye yatırımlarının küresel düzeyde yüzde 13 gerilediğini gösteriyor. ABD'de, son 7 resesyona öncesinde, bono piyasalarında yaşanan kırılmalarda kısmi olumluluk göstermeye başlayan getiri eğrisi yeni-

den olumsuzlaşırken, benzer eğilimler Almanya finans piyasasında da ortaya çıkmaya başladı.

Finansal alanda ortaya çıkan olumsuz eğilimler-kırılmalar reel ekonomiye de sirayet etti. Küresel düzeyde imalat sanayi performansını ölçen PMI İmalat Endeksi, 2018 yılının ilk aylarından bu yana sürekli gerileyerek, Haziran 2019'da, 2012'den sonraki en düşük düzeyine inmişti. Dünyanın ikinci büyük ekonomisi Çin'de de ekonomik büyüme yavaşlamış, Güney Kore'nin ihracat artış hızı Haziran 2019'da son 3,5 yılın en düşük düzeyine gerilemişti. İhracatı altı aydır sürekli düşen Japonya'da imalat sanayi, Tankan indeksine göre 2016'dan bu yana en geri düzeyinde seyrediyordu.

Euro Bölgesi'nde, Fransa hariç tüm ekonomilerde üretim düşerken, bölgenin en güçlü ekonomisi olan Almanya'da 2019 için büyüme oranı beklentisi %1,6'dan %0,6'ya çekildi. Son olarak Avrupa Merkez Bankası'nın ekonomiyi desteklemek amacıyla ara verdiği bono alımlarına yeniden başlaması, resesyona beklentisinin kritik bir aşamaya geldiğinin itirafıydı. İngiltere'de Satın Alma Müdürleri Endeksi, ekonomik büyümenin 2019 Nisan-Haziran döneminde, imalat ve inşaat sanayi üretimlerinde ise Haziran ayında negatif alana geçtiği açıklandı.

Duke Üniversitesi'nin 2019'da finans müdürleri arasında yaptığı bir araştırma, ABD finans müdürlerinin yüzde 69'unun gelecek yılın (2020) sonuna kadar bir resesyona beklediklerini gösteriyordu. *Washington Post* da Philadelphia ve New York'ta imalat sanayi etkinliğini ölçen indekslerinin hiç beklenmedik oranda sert gerilemeler kaydettiğini aktarıyordu.

2007'de 140 trilyon dolar olan toplam küresel borç içindeki payı yüzde 7 olan ve "yükselen piyasalar" olarak tabir edilen bağımlı ülkelerin borç stokları da

toplam borç içerisinde yüzde 7'den yüzde 27'e çıkarak devasa bir hacme ulaştı.

Küresel kapitalist ekonomide yaşanan kırılmalar ve çöküş belirtilerini de dikkate alan Dünya Bankası 2019 yılı için büyüme beklentisini yüzde 2,6 oranında düşürdü.

PANDEMİ VE SONRASI

Pandemi öncesinden devralınan ekonomik kriz pandemiyi yükleriyle de birleşince kriz çöküşe doğru derinleşti. IMF'nin, 2020'nin bahar aylarında, pandemi sürecinin daha başlarında açıkladığı son *Dünya Ekonomik Görünümü* raporunda, küresel kapitalist ekonominin merkezlerinde koşulların, 1930'lardaki büyük buhrandan bu yana ilk kez bu kadar kötüleştiğini söylüyordu. Raporu takip eden aylarda kapitalist ülkelerin 2020 yılının çeyrek yıllık ekonomi verileri durumun ne kadar vahim olduğunu gösterdi. 2007-08 finans krizinde olduğu gibi piyasaya sürülen trilyon dolarlara rağmen üretimde düşüş gibi, ekonomik daralma, işsizlik ve iflasların da önlenemediği görüldü.

Çin Ulusal İstatistik Bürosu tarafından açıklanan 2020 yılının ikinci çeyreğine ait veriler küresel kapitalist sistem içinde bir istisna olarak kaldı. Çin'de açıklanan verilere göre gayri safi yurtiçi hasıla (GSYH) önceki çeyreğe göre yüzde 3,2 genişledi. Ekonominin böylelikle ilk çeyrekteki yüzde 6,8'lik küçülmeyi tersine çevirdiği gibi gözüke de açıklanan veriler, 2019 yılında büyüme hızı yavaşlayan ekonominin aynı dönemine göre yüzde 1,6 gerisinde kaldı. Çin'de gerçekleşen bu ekonomik büyüme batıda biraz hayret, biraz da kıskançlıkla karşılandı.

Çin bu koşulları Büyük Çin Devrimi'nin mirası olan devletleşme ve planlı ekonomiye borçludur. Çin bürokrat burjuvazisi Çin Devrimi'nin kazanımlarını tasfiye etse de ülkenin büyüklüğü ve ser-

maye birikimindeki zayıflıklardan dolayı devlet mülkiyeti ve kendi amaçları için tam olarak uygulanmasa da belli sınırlar içerisinde planlı ekonomiden vazgeçemedi. Batıda, kapitalist tekellerin her sıkıştıklarında devletin kanatları altına sığınmalarının da gösterdiği gibi devasa büyüklüğe ulaşan kapitalist tekelleri özel mülkiyet sınırları içerisinde ayakta tutmak, özellikle fırtınalı dönemlerde çok daha zor olmaktadır. Devlet kapitalizmine zorunlu bir dönüş gibi, hükümetlerin maliye politikalarına daha çok müdahalesini isteyen seslere de önümüzdeki dönemde daha çok tanık olacağız.

"BU KEZ GERÇEKTEN FARKLI"

1930'lardaki depresyon gibi, 2007-2008 krizlerinin etkilerinin borsada, üretimde, işsizlikte ortaya çıkması yaklaşık 2-3 yıl sürmüştü diyen ünlü ekonomist Nouriel Roubini, Covid-19'un etkilerinin ise 1-2 haftada kendilerini gösterdiğini belirtiyordu. Carmen Reinhart ise yaşananları, "Bu kez gerçekten farklı" diye özetledi.

Covid-19 salgını emperyalist kapitalist ekonominin sorunlarını, iç ve uluslararası çelişkilerini, üretimin uluslararasılaşmasıyla mülkiyet sisteminin özel "ulusal" karakterinin uyumsuzluğunu hızla ortaya sererek, görünür hale getirdi. Kapitalist sistem zemininde kurulan tedarik zincirlerinin işlevselliğinin bir yere kadar, kapitalist dünyada işler 'normal' yolunda ilerlediği süre boyunca işe yarayabileceğini gösterdi. Dünya çapında üretimin ve tedarik zincirlerinin azami kârı amaçlayan rekabetçi kapitalizm temelleri üzerinde kurulmasının işlevselliğinin ve kalıcılığının olmayacağı gibi, pandemi döneminde yaşanan kısmi gerilemelere karşı bile dayanıklılığının olmadığı görüldü.

İhtiyaçların karşılanmasını amaçlayan sosyalist üretimden başka herhangi bir sistem, bugünkü üretim araçlarının gelişkinlik düzeyine uyum sağlayacak uluslararası bir toplumsal üretim sistemini ve işlevsel tedarik zincirlerini gerçekleştirme yetisine sahip değildir. "Dünya ekonomisi çöküyor"ken bu çöküntüden kurtulmak için, çöküntü ve çürümenin nedenlerine karşı savaşmak için her zamankinden daha çok zorunluluklarımız var.

ABD'nin dinmeyen Küba korkusu

ABD emperyalizmi Küba düşmanlığında sınır tanımıyor. Sahip olduğu bilimsel-teknolojik ve maddi zenginliğe rağmen, pandemi sürecinde finans kapitalin çıkarlarını esas alan politikalarının topluma nasıl bir yıkım yaşattığı olanca çıplaklığıyla görüldü. Kuşatma altındaki Küba'nın elindeki kıt olanaklara rağmen emekçi halkın sağlığını korumayı esas alan politikaları ise, uluslararası alanda haklı bir sempati ve saygıyla karşılandı. Pandeminin aynasından yansıyan Küba'nın başarısı, emperyalist ABD rejiminin sergilediği acizliği daha da belirginleştirdi.

60 yıldan beri Küba'nın büyüyen etki ve saygınlığına karşı çok yönlü bir karalama kampanyası sürdüren ABD emperyalizminin, Ağustos ayında açıkladığı 'satılma ihalesi' Küba karşısında içine düştüğü aczin boyutlarını gözler önüne serdi. Dışişleri Bakanlığı Uluslararası Kalkınma Ajansı (USAID), "kalkınma programı" adı altında, "turizm ve otelcilik sektöründeki Kübalı işçilerin durumu"nu yalana dayalı belgeleme çalışmaları için 3 milyon dolarlık bir fon oluşturulduğunu açıkladı.

ABD'li gazeteci Tracey Eaton'ın "Cuba Money Project" adlı blogunda yayınladığı ihale çağrısında, "Kübalı işçilerin haksız sömürülmesini ve içinde yaşadıkları gerçekleri araştıran STK'lara, ağlara ve gazetecilik örgütlerine verilen desteğin" güçlendirileceğini duyurdu.

USAID, Küba ve diğer ülkelerdeki satılık kuruluşlara sunulmak üzere 28 sayfalık bir program yayınladı. Program kapsamında, önümüzdeki üç yıl içinde bireysel "projeler" için 500 bin ila 1,5 milyon ABD doları arasında 'hibe' yapılacağı duyuruldu. İlgili tarafların ise başvurularını Eylül 2020 tarihine kadar yapmalarını istendi. Toplam bütçesi 20 milyar dolar olan ajansın, yeni satılma programının ABD Başkanı Donald Trump'ın 16 Haziran 2017'de imzaladığı "ABD'nin Küba politikasını güçlendirme konulu mutabakat zaptı" ile "uyumlu" olduğuna da işaret ediliyor. Trump 2017'de yaptığı açıklamada, Küba'da rejim değişikliği için ABD ambargosu dahil başka yeni saldırgan önlemlerin de alınacağını duyurmuştu.

Bu karalama ve iftiralara hizmet edecek olan kiralık kalemlere, programın hedefleri için somut görevler veriliyor.

Küresel kapitalist sistem tarafından tecrit edilerek ticaret bile yapılmayan Küba'nın zor koşullar altında kıt olanaklarla geliştirdiği politikaların etkisi insanlık için umut verici olurken, Küba şahsında sonlarını gören akbabalar için ise korkutucu oluyor.

"Küba'nın turizm ve otelcilik sektöründeki sömürünün izini sürerek analiz" etmeleri isteniyor. Kiralık blog ve satılık kalemlerden, Kübalı işçilerin sömürülmesi hakkında "doğrulanabilir bilgileri" araştırıp-toplayıp-analiz edip-raporlaştırıp ağlarda yayınlamaları talep ediliyor.

Buna ek olarak, başvuru sahiplerinden "somut sonuçların Küba ve Latin Amerika'da yayınlanmasının yanı sıra Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO), Amerika Kitası İnsan Hakları Komisyonu (IA-CHR) ve Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Konseyi (UNHRC) gibi uluslararası kuruluşlara sunum planlarını" USAID'a göndermeleri isteniyor. Satın alınanlardan ödemelerin karşılığını tam bir köpek sadakatiyle yerine getirmeleri talep ediliyor. Ne de olsa serbest pazar! Her şeyin bir fiyatı olduğu gibi fiyatı olan şeyler de kullanıma amade olmak zorundadırlar.

USAID YIKICI FAALİYETLERİ ORGANİZE VE FİNANSE ETTİ

1961 yılında kurulan USAID'ın resmi

misyonu "kalkınma iş birliği alanında tüm dış politika faaliyetlerini koordine etmek" şeklinde tanıtılsa da faaliyetlerini CIA'nın yan kuruluşu olarak sürdürdü. Birçok ülkede yıkıcı faaliyetlerin organizasyonu ve finansmanında yer alan USAID, kurulduğunda CIA tarafından işletilen Kamu Güvenliği Ofisi'ne (OPS) dahil edilmişti. OPS'in programı ABD müttefiklerinin "polis teşkilatlarını desteklemek" için tasarlanmıştı. Bu kurum askeri faşist darbelerin yanı sıra, "renkli devrimleri" de finans etmesiyle biliniyor.

USAID, Haziran 2019'dan bu yana "Küba Devrimi'nin başarısızlığı ve vatandaşların gerçekleri" konusunda uluslararası alanda manipülatif enformasyonu güçlendirmek için yayın yapan "kişi ve kurumlara" iki milyon dolar ödedi.

Ağustos 2019'da Kübalı sağlık emekçilerinin yabancı misyonlarda görevlendirilmelerinde "zorunlu çalışma ve insan hakları ihlalleri" hakkında "bilgi toplayan, araştıran ve analiz eden" kuruluşlar, gruplar ve bireyler için bir program su-

nuldu. Ancak, satın alma sisteminin yapılan milyon dolarlık ödemelere rağmen şimdiye kadar çok başarılı olduğu söylenemez. Kesenin ağzını bu yıl biraz daha açan USAID, STK'ları da buna dahil ederek, gruplar ve bireyleri de kapsayacak şekilde geniş bir satılma programını devreye koydu.

ABD emperyalizminin milyar dolarları yıkım ve saldırganlık uğruna harcamasında gösterdiği ısrar, onların insanlığa yıkımdan başka bir şey vadedemeyeceklerinin dolaysız kanıtıdır. Küresel kapitalist sistem tarafından tecrit edilerek ticaret bile yapılmayan Küba'nın zor koşullar altında kıt olanaklarla geliştirdiği politikaların etkisi insanlık için umut verici olurken, Küba şahsında sonlarını gören akbabalar için ise korkutucu oluyor. Bu iki farklı örnek, dünyanın doğal ve toplumsal zenginliklerinin sosyalizmin kurulması uğruna seferber edilmesi durumunda, bugün çok daha farklı bir dünya yaratmanın mümkün olduğunu bizlere gösteriyor.

Navalni'nin "zehirlenmesi" ve propaganda savaşları

Alman hükümetinin 'Rus muhalif siyasetçi' olarak lanse ettiği Aleksey Navalni'nin üzerinden sürdürülen rekabet ve propaganda savaşı giderek kızışıyor.

Başbakan Angela Merkel'in Sözcüsü Steffen Seibert, özel bir Alman askeri laboratuvarında yapılan testlerde, "Aleksey Navalni'nin kanında Novichok grubundan kimyasal sinir gazının, şüpheye yer bırakmayacak şekilde" tespit edildiğini iddia etti. Bu açıklamadan sonra ABD, AB, NATO şefleri Rusya'ya yönelik propaganda savaşı eşliğinde sürdürdükleri baskı politikalarını yoğunlaştırdılar.

"Transatlantikçiler" durumu avantajla çevirmek için hareketlendiler. Merkel'in, Rusya'nın Aleksey Navalni'yi öldürmeye teşebbüs ettiği iddialarının ardından, Almanya'daki ABD yanlısı politikacılar Rusya'nın sıkıştırılması çağrısında bulundular. Ultra gerici CSU (Hristiyan Demokrat Birlik) grubu lideri Alexander Dobrin konuyla ilgili yaptığı açıklamada, Berlin ile Moskova arasındaki ilişkilerde "önemli bir bozulma" beklediğini ve bu durumun tüm AB tarafından desteklenmesinin önemli olduğunu söyledi.

CDU'nun dış politika sözcüsü Norbert Röttgen'de Almanyanın sesi Radyosu'na (DLF), bir açıklama yaparak, Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in yalnızca "zor dilinden" anladığını ileri sürdü. "Fransa, Rusya ile özel bir stratejik ilişki kurma girişimlerine son vermelidir" çağrısında bulunarak, Avrupa'nın sert bir yanıt vermesini talep etti. "Şimdi bir kez daha Putin rejiminin insanlık dışı acımasız gerçekliği ile karşı karşıyayız" ifadesini kullanan Röttgen, bunun Almanya ile Rusya arasındaki ilişkilere dair bir mesele olmadığını savundu. Avrupa'nın açık, sert ve tutarlı bir yanıt vermesi gerektiğini vaaz eden CDU'lu politikacı, Rus doğal gazını Almanya'ya taşıyacak Kuzey Akım 2 boru hattının sorgulanması gerektiğine işaret etti. "Ortak bir Avrupa stratejisinin olmazsa olmazı Kuzey Akım 2 projesinden vazgeçmektir" diyen Röttgen, Trump'la aynı telden çalıyor. Bu zat, Almanya'nın bu projeye verdiği onayın, en başından beri Avrupalı müttefiklerin çoğu tarafından kabul görmediğini iddia ederken, CDU'nun şeflerinden ve olası genel başkan adayı Friedrich Merz de, Kuzey Akım 2 projesi inşaatının, iki yıl durdurulması teklifinde bulundu.

Bu arada birçok konuda olduğu gibi ABD ve NATO'ya bağlılıkta da CDU'nun 'yeşil' versiyonu olan Yeşiller partisinden politikacılar da benzer açıklamalarda bulundular.

RUSYA VE DOĞU AVRUPA'YA YAYILMA YANLILARINDAN İTİDAL ÇAĞRISI

FDP, Baltık Denizi'ndeki boru hattı projesinin durdurulmasında acele davranılmaması uyarısında bulunurken, Münih "Güvenlik Konferansı" başkanı Wolfgang Ischinger'de Rusya'nın "tam boykotu"na karşı çıkanlar arasında yer aldı. Federal Cumhuriyet'in ve AB'nin iklimden Ukrayna'ya kadar çeşitli alanlarda Moskova'nın işbirliğine ihtiyacı olduğunu, "Kuzey Akım 2'nin test edilmesi gerekir, projeden vazgeçmek çok karmaşık bir meseledir" diyerek pozisyonunu gerekçelendirdi. Rusya ve Doğu Avrupa'ya ekonomik nüfuz etme politikasına odaklanan Almanya'nın bazı tekel temsilcileri de Röttgen ve diğer transatlantikçilerin/Amerikancıların yaklaşımlarını reddediyor.

AB dışişleri temsilcisi Josep Borrell de, yaptırımlar konusunda "acele eyleme" karşı uyarıda bulunarak, "ilk olarak, süreçlerin açıklığa kavuşturulması ve sorumluların şüpheye yer bırakmayacak şekilde belirlenmesi gerekir", dedi.

RUSYA "EKSİKSİZ İŞBİRLİĞİNE" HAZIRIZ

Rusya için başında Navalni'nin zehirlendiğine dair hiçbir kanıt bulunmadığını, Berlin'in Moskova'ya kanıt sunmadığını söylerken, Almanya'nın söz konusu açıklamalarının ardından da olayın tamamen açığa çıkarılması

için Rus Hükümetinin Berlin'le "eksiksiz işbirliğine" hazır olduğunu duyurdu. Öte yandan Kremlin sözcüsü, federal hükümetin ve batılı emperyalist ülkelerin "provokasyonundan" bahsederek, Almanya'yı, Navalni'nin herhangi bir kanıt olmaksızın zehirlenmesini gündeme getirmekle suçladı. Alman hükümetinin, Novichok nörotoksininin büyük ölçüde Rus ordusu tarafından geliştirildiğine dair iddialarının kanıtı olarak gösterilmesini ise, Batılı gizli servislerin de bu zehri kullanma kapasitesine sahip olduğunu hatırlatarak yanıtladı.

ABD-NATO-AB RUSYA KARŞITLIĞINDA "OMUZ OMUZA"

İngiltere Başbakanı Boris Johnson olayı 'akıl almaz' olarak değerlendirirken, İngiltere Dışişleri Bakanı Dominic Raab, olayın aydınlatılmasında ülkesinin Almanya ile "omuz omuza" olacağını ifade etti. Fransa Dışişleri Bakanı Jean-Yves Le Drian ise olayı "şok edici ve sorumsuzca" diye değerlendirdi. İtalyan Dışişleri Bakanı, Navalni'nin zehirlenmesini ülkesi adına sert biçimde kınadığını duyurdu.

'AB'nin güç diliyle konuşması' nı isteyen militarist politika savunucularının önde gelen temsilcisi AB Komisyonu Başkanı Ursula von der Leyen, "Bir kez daha alçakça ve ödleğe bir hareket" ifadelerini kullandı. NATO'ya üye 30 ülkenin "dehşet verici bu cinayet teşebbüsünü" en sert biçimde kınadığını belirten NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg de, sınırlı gazı kullanımının "uluslararası hukuksal ağır bir biçimde yaralamak" anlamına geldiğini ve "uluslararası bir yanıt gerektirdiğini" vaaz ederek, saldırgan bir dil kullandı.

Beyaz Saray Ulusal Güvenlik Konseyi Sözcüsü John Ulyot ise, Twitter üzerinden yaptığı açıklamada, "ABD bugün açıklanan sonuçlar konusunda derin kaygı duyuyor" diyerek, "Aleksey Navalni'nin zehirlenmesinin kınanması gerektiğini", Rusya'daki sorumluların bulunması için ABD'nin müttefikleri ve uluslararası toplum ile işbirliği yapacağını belirtti.

PROPAGANDA SAVAŞININ KULLANIŞLI ARACI ALEKSEY NAVALNİ KİM?

Federal Alman hükümetinin, "Putin rejiminin kritik bir rakibi" olarak kutladığı Navalni üzerinden başlattığı propaganda savaşının burjuva anlamda bile demokrasiyle hiç bir ilişkisi yoktur. Putin'e karşı burjuva anlamda bile demokratik bir "alternatif" olmaktan çok uzak. Göçmen işçileri "hamam böceği" diye aşağılayan bu figürana, batının yıldızını parlatığı batı yanlısı Navalni'nin icraatlarına biraz daha yakından bakalım.

2013 yılında Moskova belediye başkanı adaylığı zamanında yabancı işçilere "hamam böceği" diyerek hakaret eden Navalni, petrol şirketi JUKOS adına çalışan bir avukattır. Rus finans başkentiyle mükemmel bağlantılara sahip bu figüran, Rus ekonomisinin Batı sermayesine daha fazla açılmasını istiyor.

Bazı yöneticilerin bir kısım yolsuzluk ve rüşvet olaylarını açığa çıkartıp, kendi bloğunda yayınlayan Navalni, batı medyası tarafından parlatılarak, "demokrasi kahramanı" diye pazarlanmaya başladı. Siyasi kariyerine burjuva-liberal Yabloko partisinden başlayan Navalni, 2007'de giderek ivme kazanan milliyetçi pozisyonlar ve faaliyetleri nedeniyle partiden dışlandı. Çeşitli siyasi gruplarda, DPNI (Yasadışı Göçmenlik Karşısı Hareket) gibi açıkça neo-faşist güçlerle çalıştı. "Geleceğin Rusya'sı" partisinden başına geçti, NATO ve batılı emperyalistlerin desteğine yaslanarak kendisine misyon biçti.

Rusya Komünist İşçi Partisi, 2017 tarihli bir yorumunda, onun hakkında şunları yazmıştı: "Navalni, Kremlin için savaş asla kazanamayacak bir figür olarak önemli. Belirli bir popülerliğe ve seçmenlerin desteğine sahiptir ve oynadığı rolle de seçimlere meşruiyet kazandırıyor."

ÇELİŞKİLER KIZIŞIYOR...

Dünya emperyalist sisteminde sarsı-

lan dengeleri korona krizi daha belirgin bir hale getirdi. Rusya'ya yönelik saldırgan tavırlar belirginleşirken, Rusya ve Çin aleyhine olan her olay batı basınında hem şişiriliyor hem kışkırtıcı üslupla sunulularak propaganda savaşına dönüştürülüyor. Bu provokatif yaklaşımın NATO içindeki çatlak seslerin daha çok arttığı bir dönemde gündeme gelmesi tesadüf değil. ABD, yükselen çatlak sesleri bastırmak için Çin-Rusya korkuluğunu kullanıyor. Rusya'nın sınırlarındaki askeri yığınağı kışkırtıcı bir şekilde artırıyor. Belarus'ta birikmiş sorunların seçim sahtekarlığıyla birlikte sokaklara taşmasını, Alman askeri laboratuvarından alınan bir belgeyle Aleksey Navalni'nin olayıyla birleştirerek Rusya'yı daha çok yıpratmayı amaçlıyorlar.

Diğer burjuva devletler gibi Putin'in de rakiplerine karşı her türlü hile, bastırma ve yok etme yollarına başvurmadan kaçınmayacağı bellidir. Buna karşın ABD'nin Maduro'ya karşı gerçekleştirdiği suikast girişimi, Bolivya darbesi, Almanya ve Fransız devletlerinin Mali veya Afganistan gibi ülkelerde emperyalist amaçlar için ordu konuşlandırırken demokrasilik oynamaları kaba bir riyakarlıktır. NATO'daki ortakları Türk sermaye devletinin seçilmiş belediye başkanlarını darbeyle görevden almasına karşı sesiz kalanların, rakip kamplarda ortaya çıkan olayları 'demokrasi' bayrağı altında sunmaları tam bir rezalettir.

Burjuva demokrasisinin ne anlama geldiğini ve işlerine geldiği zaman bir kenara atmaktan geri kalmayacaklarını sayısız olay göstermektedir. Suriye'ye karşı savaşta IŞİD gibi bir ölüm makinesini desteklemeleri bu güçlerin 'demokratlığı' anlamak için yeterlidir. Trump'ın, müritlerine "hem posta yoluyla oy kullanın hem de seçim günü merkezlere gidip oyunuzu verin" diye talimat vererek seçimlere hazırlanması gibi örnekler de, batılı emperyalistlerin 'demokratlığı' hakkında fikir veriyor.

Zehirleme olayının, emperyalist savaş aygıtı NATO ve ona bağlı Alman askeri kurumunun laboratuvarında yapılan test sonuçlarına dayanarak kanıtlandığını ileri sürmek, ortada ucuz bir senaryo olduğuna işaret ediyor. Hal böyleyken insanlardan bu palavraya inanmalarını istemek tam bir politik dolandırıcılıktır. Onlar, rekabet savaşlarına emekçi halkları alet etmek istiyorlar.

Kan ve alınteriyle büyüyen sermaye ve onun temsilcilerinin hiç bir yalanına prim vermeden, onların propaganda savaşlarının aldatıcılığını işçi sınıfı ve emekçilere açıklayarak devrim ve sosyalizm davasında işçi sınıfı ve emekçilerin enternasyonal birliğini sağlamak bir görev olarak karşımızda duruyor.

Liberal martavallar ve kapitalist sömürü gerçeği

K. Ali

Liberal teorilere göre kapitalist üretim gelişir, daha çok üretim yapılırsa ülkenin ekonomisi büyür, büyüyen ekonomiden emekçilerin alacakları pay da artar. Böylece yoksulluk ve sefalet de yeryüzünden silinir. İlk bakışta kulağa hoş gelse de, gerçek hayatta durum tersidir. Çünkü kapitalist sistemde işler liberal teorilerin safsatalarına göre yürümüyor. Üretimin kar sağlamak için yapıldığı kapitalist sistemde, üretim, dolayısıyla da zenginlik arttıkça sefalet de büyüyor. Azınlığın servetinin büyümesi, ancak çoğunluğun sefalete mahkum edilmesiyle mümkün oluyor. Liberal yazar-çizer takımının 'örnek ülke' diye güzellere yaptıkları kapitalizmin gelişmiş örneklerinden biri olan Almanya'da işçi emeklilerinin mahkum edildikleri sefalet, ortaya atılan savların çürüklüğünü gözler önüne seriyor.

ALMANYA'DA İŞÇİ EMEKLİLERİNİN GENEL DURUMU

Resmi rakamlara göre 2018 yılında Almanya'da 15,8 milyon emekli var. Bunların yarısı, yani 7,9 milyonu 1000 avrodan daha az aylık alıyor. Üçte biri ise, yani 5,3 milyon emekli 700 avrodan daha az bir aylık alıyor. Almanya'da, 1+1'lik konutun aylık kirası asgari olarak 570 avrodan başlıyor. Isınma, aydınlatma, çöp, su gibi yan giderlere ise ayda asgari 160 avro ödeniyor. Devamını, matematiği kuvvetli olan liberal zevat hesaplasın.

67 yaşına kadar çalışıp prim ödeyen işçiler, aldıkları emekli maaşıyla yaşamlarını idame ettirmiyor, bundan dolayı sosyal yardıma muhtaç kalıyorlar. Bu sorunu yaratan devlet, yaşamak için yetmeyen emekli maaşını 'dengelenme' adı altında sosyal 'yardımla' emeklilerin aylıklarını 800 avronun biraz üzerinde 'dengeliyor'. 40 yıldan daha uzun bir süre çalıştıktan sonra emekli olan bir işçi yaşlılık yıllarında sosyal yardımlara

muhtaç bırakılarak ölüme terk ediliyor. Pandemi de en çok etkilenen yine emekliler oldu. Evlerinde ölüme terk edilmiş yaşlı insan manzaraları tv'ler aracılığıyla modern Avrupa'nın yemek odalarına kadar girdi.

CİNSLER ARASINDAKİ AYRIM DA DERİNLEŞİYOR

Liberal martavalların aksine kapitalizm geliştikçe, önceki toplumdan miras aldığı cinsler arasındaki ayrımı da yeniden üretiyor. Reklam panolarında kadınların bedenleri teşhir ediliyor. Çocuklara bakımdan kadın sorumlu tutuluyor. Ev işleri yaparak geçen yıllar ise toplumsal emekten sayılmıyor ve emekli olduklarında kadınlar erkeklerden daha az aylık alıyorlar vb...

Alman Emeklilik Sigortası (DR) verilerine göre, ortalama emekli aylığı 1.048 avro. Ortalama olarak erkekler 1.166, kadınlar ise 959 avro emekli aylığı alıyorlar. Aynı işi yapan ve aynı süre çalışan kadın işçi emeklisi, erkek işçi emeklisinden 200 avro daha az maaş alıyor. Kapitalizmin en rafine geliştiği, liberallerin gıptayla bakıp örnek gösterdikleri Almanya'da, kadın emekçilerin toplumsal durumunu gösteren tablonun sadece bir boyutudur bu!

DEVLET PARTİLERİ SERVET-SEFALET BİRİKİMİNİN ARAÇLARIDIR

Uluslararası finans sermayesinin baskısı altında olan Almanya sosyal güvenlik sistemi, planlı bir şekilde budanarak emeklilik erkeklerde 67, kadınlarda 65 yaşına yükseltildi. İki yıl daha fazla çalışmak zorunda bırakılan işçilere yalan söylenerek olası tepkiler önlendi. Güya iki yıl daha çalışan işçilerin emekli maaşı daha yüksek olacaktı. Oysa emekli olunca yine sefaletle mahkum ediliyorlar.

Emeklilikte yoksulluk, Alman kapitalizminin temel gerçeklerinden biridir.

Nitekim yaşlılıkta yoksulluğun daha da artacağı korkusu toplumda giderek yayılıyor. Uluslararası danışmanlık şirketi Ernst & Young tarafından yapılan bir kamuoyu araştırması, 'yaşlılıkta yoksulluk korkusu' yaşayanların oranı 2017 yılında yüzde 36 iken, 2018 yılında yüzde 56'ya çıktığını ortaya koydu. Ernst & Young şirketinden Bernhard Lorentz, binden fazla kişi ile yapılan anket sonuçlarını değerlendirirken, "birçok vatandaş, çeşitli açılardan emekliliğini güvence altında görmediğini ifade etti" diyor. Pandemi sonrasına dair veriler elimizde olmasa da, kapitalist sisteme karşı olan güvensizliğin daha da derinleştiğini öngörmek mümkün.

İşsizlik, taşeronlaştırma, güvencesizlik, düşük ücretler ve geçici çalışmalar sonucunda kapitalistlerin emeklilik sigortasına katkı payları azaldı. Almanya'da emeklilerin yaşadığı yoksulluğun sorumlusu bir bütün olarak sermayeye hizmet eden düzen partileridir. Zira Yeşiller, Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD) gibi "sol", Hıristiyan Demokratik Birliği (CDU) gibi muhafazakar, Hür Demokratik Parti (FDP) gibi liberal partilerin kurdukları koalisyon hükümetleri sistematik olarak esnek çalışma, taşeronlaştırma ve reel ücretleri düşürme politikalarını, sendikal bürokrasinin de yardımıyla uyguladılar.

Almanya'da işçilerin ve emeklilerin yaşam koşulları elbette Türkiye, Brezilya gibi ülkelere göre daha "iyi." Türkiye'de işçilerin yaşam koşullarının Afrika işçilerinin yaşam koşullarından "iyi" olması gibi... İşçilere insanca yaşam koşullarını çok gören liberal kapıkulları, kapitalizm güzellemesi yaparak işçilere ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalışıyorlar.

Sonuç olarak üretimde artış sağlanarak kapitalist ekonomi büyürken liberal zevatın savları doğrulanmadı. Zira servet birikiminde tarihi rekorlar kırılırken sefalet de katlanarak büyüyor. Toplumsal refahın emekçiler arasında adil bir şekilde dağılılabilmesi, 'herkese yeteneğine/herkese emeğine göre' toplumsal zenginlikten pay verilebilmesi için üretim araçlarının özel mülkiyeti ve ücretli emek sömürüsüne dayalı kapitalizmin tarihin çöplüğüne atılması gerekiyor.

Dünyadan eylemler

İSRAİL'DE KAMU SEKTÖRÜNDE GREV HAZIRLIKLARI

İsrail'de kriz derinleşiyor. Konuyla ilgili bir açıklama yapan İsrail maliye bakanı, kriz karşısında kamu sektöründe maaş ve emekli maaşlarının kesilmesi gerektiğini söylediği. Bakanın sözlerine tepki gösteren sendika konfederasyonu Histadrut eylem çağrısı yaptı. Böylece sendikanın 14 gün sonra kamu sektöründe grev çağrısında bulunmasına izin verilecek. Bu sektörde halen 700 bin kişi istihdam edilmektedir.

UKRAYNA'DA MADENCİLERİN PROTESTOLARI DEVAM EDİYOR

28 Ağustos'tan beri Ukrayna'nın batısındaki Nadiya kömür madeninde çalışan madenciler, ödenmemiş ücretler nedeniyle yeraltında protestolarını sürdürüyorlar. Madenciler 31 Ağustos'ta yer altındaki protestolarına devam etme kararı aldılar. Ödenmemiş ücretlerin toplamı 2 milyon doları aştığı belirtiliyor.

GÜNEY AFRIKA SAĞLIK ÇALIŞANLARINDAN PROTESTO

Pretoria ve Cape Town'da bu hafta sağlık çalışanları kötü çalışma koşullarına ve yolsuzluğa karşı protestolar düzenledi.

Ülkede Korona Pandemi Programından gelen fonların üst düzey yöneticiler tarafından kötüye kullanılması konusunda halen çeşitli soruşturmalar devam ediyor. Aynı zamanda, birçok alanda acil koruyucu giysi eksikliği var.

Pretoria'da protestocular Başkan Cyril Ramaphosa'nın ofisinin önüne yürüdüler ve yolsuzluk yapan yetkililerin görevden alınmasını talep ettiler.

İRAN'DA GREV VE PROTESTOLAR SÜRÜYOR

İran'da petrol, gaz ve petrokimya işçileri, ödenmemiş ücretler nedeniyle başlattıkları grev haftalardır sürüyor. Grev, 12 İran vilayetindeki 24 şehirde, protestolar da 55 tesiste sürüyor.

Bazı müteahhitler geriye dönük ödeme yapmayı kabul ettiler. İşçiler ise tüm talepleri karşılanana kadar işbaşı yapmaktan kararlı olduğunu söylüyor.

Haft Tappeh şeker kamışı kompleksindeki işçiler de 10 hafta önce greve

çıkışlardı. İşçiler, ödenmemiş ücretleri için mücadele ediyor ve şirketin yeniden kamulaştırılmasını talep ediyorlar.

Varamin demiryolu işçileri de, ödenmeyen ücretleri için 23 Ağustos'ta iş durdurma eylemi başlattı. İşçiler trenlerin istasyonlardan çıkmasını engellediler. Demiryolu işçilerinin çoğunluğuna uzun süreden beri ödeme yapılmıyor.

ARJANTİN'DE BELEDİYE İŞÇİLERİ GREVE GİTTİ

Arjantin'in Santa Fe eyaletinin en büyük şehri olan Rosario kentinde belediye işçileri, daha yüksek ücretler ve müzakerelerin yeniden başlaması için 26 ve 27 Ağustos'ta 48 saatlik greve gitti.

Greve sağlık çalışanları da katıldı ve korona pandemisindeki kliniklere daha iyi personel alımı çağrısında bulundu. Hastane önünde düzenlenen gösteride sağlık emekçileri "Alkış faturaları ödemiyor" ve "Ücret şimdi görüşülüyor" yazılı pankartlar taşıdı. Bazı durumlarda sağlık emekçileri hastanelerde 2 ila 16 saat çalıştırılıyor.

Yüksek enflasyon nedeniyle Arjantin'de reel ücret kesintisi yüzde 30 civarında.

NIJERYA'NIN DEVLET HASTANELERİNDE DOKTORLAR GREVDE

Afrika'nın en kalabalık ülkesi Nijerya'da devlet hastanelerinde çalışan doktorlar ücret artışları, daha iyi çalışma koşulları ve makul tesisler talep ederek greve gitti.

Koronavirüsün yayılmasını kontrol altına almak için mücadele eden 42 bin doktorun üçte birinden fazlası süresiz

greve katılacak.

Ulusal Yerleşik Doktorlar Birliği (Nard) çağrısıyla başlayan grev, sağlık emekçilerinin gerçekleştirdiği bir dizi grevin sonuncusu.

Doktorlar tüm sağlık çalışanları için hayat sigortası ve ölüm yardımı ile ödenmemiş maaş ve ödeneklerin ödenmesini istiyor. Doktorlar sendikası, hükümet taleplerini yerine getirene kadar grevin iptal devam edeceğini söylüyor.

Ülkede Mart ayında ilk koronavirüs vakalarının tespit edilmesinden bu yana Covid-19'dan 14 hekim hayatını kaybetti. Hekimler sendikası Covid-19 hastalarını tedavi eden doktorlar için yeterli korumanın olmadığını ifade etti.

Sağlık emekçileri Haziran ayında, refah ve yetersiz koruyucu ekipman nedeniyle bir hafta süren grev yapmış, ancak koronavirüs hastalarını tedavi eden doktorlar çalışmaya devam etmişti.

Nijerya bugüne kadar 55 binden fazla kişi virüsten dolayı hastalığa yakalandı.

GÜNEY AFRIKA'DA KADINA YÖNELİK ŞİDDETİ ENGELLEMELİK İÇİN YASA DEĞİŞİKLİĞİ

Güney Afrika, kadına yönelik şiddeti engellemek için yasayı değiştirmeye çalışıyor

Son zamanlarda Güney Afrika'da birçok korkunç kadın cinayeti işlendi. Güney Afrika hükümeti, cinsiyete dayalı şiddeti engellemek için parlamentoda üç yasa tasarısı çıkardı.

Başkan Cyril Ramaphosa, bunu "cinsiyete dayalı şiddet ve kadın cinayetiyle mücadelede en kapsamlı yasal değişiklik" olarak nitelendirdi.

Önerilen birçok değişiklikten biri de,

yeni bir cinsel sindirme suçu işleyen cinsel suçluların isimlerinin yayınlanmasına izin vermeyi ve kadına yönelik şiddet faillerinin kefaletini artırmayı amaçlamaktadır.

Ayrıca davaları ele alırken polis memurlarına, savcılara ve mahkemelere yeni yükümlülükler yüklüyorlar.

Aile İçi Şiddet Yasası, çiftleri "nişan, flört, sıradan ilişkiler ve gerçek veya algılanan romantik, yakın veya cinsel ilişkilere" dahil edecek şekilde değiştirildi.

Değişiklikler, cumhurbaşkanının geçen yıl aile içi şiddet yasalarını değiştirme sözünün bir devamı niteliğinde.

İSRAİL'DE NETANYAHU KARŞITI GÖSTERİLER, YAKLAŞIK 3 AYDIR SÜRÜYOR

İsrail'de binlerce kişi, hakkındaki yolsuzluk davası ve yeni tip koronavirüs (Covid-19) salgınına yönetmekte başarısız olmasından dolayı Başbakan Benjamin Netanyahu karşıtı gösterilerini sürdürüyor.

"Siyah Bayraklılar Hareketi" olarak bilinen grup tarafından düzenlenen gösteriye binlerce kişi katıldı. Batı Kudüs'teki Başbakanlık rezidansı önünde toplanan göstericiler, Netanyahu'yu istifaya çağırdı. Netanyahu kastedilerek "suç başkanı" yazılı afişler taşıdı.

BREZİLYA'DA UÇAK ÜRETİCİSİ EMBREAR'DE İŞÇİLER GREVE GİTTİ

Dünyanın üçüncü büyük uçak üreticisi olan Brezilya'nın Embraer tekelinde işçiler, 3 Eylül'den bu yana, 2.500 işçinin işten çıkarılmasını protesto ederek greve gitti. Grev, 900 işçiye işten çıkarıldığını bildiren mektupların ulaşmasının ardından

dan başladı.

İşçiler ayrıca yönetim kurulu üyelerinin fahiş maaş almasını da protesto ediyor. Tekel 46 ayrıcalıklı kişiye aylık 100.000 Brezilya Reali ve 127 patrona aylık 50.000 Brezilya Reali ödüyor; Hatta bir yönetim kurulu üyesinin ayda kazancı 2 milyon Brezilya Reali.

Embraer kapitalistleri Covid-19 salgınının küresel ekonomiye etkilerini kitlesel işten çıkarmanın bahanesi olarak gösteriyor. Küresel yolcu trafiğinin kısa veya orta vadede krizden çıkmasının pek olası olmadığını söyleyen Embraer tekeli yılın ilk yarısında, 2019'a kıyasla% 75 daha az ticari uçak teslim edildiğini bildirdi. Şirket, bölgesel jetlere ek olarak, ticari ve askeri uçaklar da üretiyor.

Kriz nedeniyle Embraer'in büyük kısmının ABD'li Boeing tekeli tarafından devralınması planları da suya düştü.

Brezilya'nın Embraer tekeli ile Amerikalı Boeing tekeli, Şubat 2019 da, iki şirket arasında bir Stratejik ortaklık girişim oluşturmaya; Embraer firmasının "Ticaret" ve "Savunma" olarak ikiye bölünmesine, "Ticaret" bölümünün %80'inin Boeing tarafından satın alınmasına karar vermişti.

Boeing tekeli, Nisan 2020 de bu anlaşmayı feshettiğini duyurmuştu. Gerekçe olarak Embraer'in anlaşma gerekliliklerini yerine getirmemesi ileri sürüldü. Embraer anlaşmayı iptal eden Boeing'e karşı yasal işlem başlatacaklarını duyurdu.

Eylül 2019'da, Embraer işçileri greve gitmişti. Grevdeki işçiler kapitalistlerin çağırıldığı "özel polis" tarafından kapının önünde saldırıya uğradı, birçok işçi bu saldırıda yaralandı. Dünya çapında dayanışma eylemleriyle işçilere karşı daha büyük saldırıların önüne geçildi. Amerika ve Brezilya'daki işçilerin sert ve kararlı tutumu da Boeing kapitalistlerini oldukça çok korkutmuş olmalı.

Avrupalı havacılık ve savunma şirketi Airbus, Corona krizi nedeniyle dünya çapında yaklaşık 15 bin işçi çıkarmak istiyor. Boeing tekeli, çalışan sayısını yaklaşık yüzde on oranında azaltacağını açıkladı, bu da yaklaşık 16 bin işçinin işten atılması demek.

LONDRA'DA 'YOKOLUŞ İSYANI 5. GÜNÜNDE

İngiltere'nin başkenti Londra'da çevreciler tarafından 1 Eylül'de başlayan Extinction Rebellion (Yokoluş İsyanı) Protestolarında 5. güne gelindiğinde 600'den fazla eylemci gözaltına alındı.

Londra'da binlerce kişi, iklim felaketine ve yozlaşmış politikacılara karşı "Yokoluş İsyanı" (Extinction Rebellion) eylemlerine katıldı ve acil, sert, kalıcı eylem çağrısında bulundu, iklim değişikliği ve

Ekolojik Olağanüstü Hâl yasınının meclisten geçirilmesini talep etti.

İklim aktivistleri ülkede 16 ay önce 'iklim acil durumu' ilan edilmesine rağmen hâlâ gerekli adımların atılmamasına öfkeli. Bilim insanlarının açıklamalarına göre geleceğinin tehlikede olduğunu, iklim krizinin büyük bir açlık krizini de beraberinde getirebileceğini ve aynı zamanda hükümetin çevre felaketini tamamen görmezden gelmesini eleştiriyorlar. Aktivistler, artık kaybedecek zamanlarının olmadığını, iklim krizi için bir an önce harekete geçilmesi gerektiğini vurguluyorlar.

GEÇEN HAFTA İNGİLTERE'DE 30 AYRI NOKTADA UFAK ÇAPLI EYLEMLER YAPILDI

"Yokoluş İsyanı" protesto eylemleri çerçevesinde göstericiler Parlamento Meydanı'na yürüdü, yolları kapadı ve oturma eylemi gerçekleştirdi. Kefen giyerek yere uzanarak sessiz eylem gerçekleştiren eylemciler iklim değişikliğinin ölümlere neden olduğuna sıra dışı bir şekilde dikkat çektiler.

Eylemciler, polisin istediği saatte eylemlerini sonlandırmıyor, kolluk kuvvetlerinin uyarılarına aldırmayarak gözaltı terörüne yüksek para cezaları ile tehdit edilmelerine rağmen protestolarını sürdürüyorlar.

Salı günü de ekolojik felakete dikkat çekmek için Londra, Cardiff ve Manchester kentlerinde protestolar vardı.

İKLİM KRİZİNİ GÖRMEZDEN GELEN BAZI GAZETELER PROTESTO EDİLDİ

Cuma saat 22'den Cumartesi 11'e kadar çok sayıda eylemci, Newsprinters adlı gazete matbaasının Londra dışındaki Broxbourne ile Liverpool yakınlarındaki Knowsley'de bulunan binalarının giriş ve çıkışlarını kamyonetlerle kapattı. Siyonist İsrail destekçisi Rupert Murdoch'a ait News Corp bünyesindeki The Sun, The Times, The Sun on Sunday, The Sunday Times'in yanı sıra The Daily Telegraph, Sunday Telegraph, The Daily Mail, Mail on Sunday ile London Evening gibi gazetelerin dağıtımını engellendi.

Eylemciler "Gerçeği özgür bırak" yazılı pankart açtılar. İngiltere'de 5 milyardın medyanın yüzde 70'ini kontrol ettiğini hatırlatan grup açıklamasında, "Burada basılan gazetelerin çoğu, iklim değişikliği, göçmen politikası, azınlık hakları ve onlara yönelik muameleyi yok sayıyor, onlarca başka konuda ulusal tartışmaları kirletiyor." dedi. Eylemlerde 70 üzerinde kişi gözaltına alındı

Extinction Rebellion (Yokoluş İsyanı) Protestoları 10 gün sürecek.

Kolombiya'da genel grev

Kolombiya'da çok sayıda sendikaların çağrısı üzerine Pazartesi günü sağcı Devlet Başkanı Iván Duque yönetimine karşı ülke çapında genel grev ve protesto eylemleri gerçekleştirildi. Kolombiya sendika federasyonu CUT, genel sendika federasyonu CGT, Kolombiya işçi konfederasyonu CTC ve öğretmenler sendikası Fecode grev ve protestolara katılırken, protestolara iki emeklilik sendikası, CPC ve CDP ile geçen yıl kurulan "Genel Grev Ulusal Komitesi" de katıldı.

Grev gününe kadarki dönemde sendika liderleri korona salgınına ilişkin tüm güvenlik önlemlerine uyulacağını duyurdular. Grev günü için araç konvoylarının planlandığını ve araba başına en fazla iki kişiye izin verileceği söylendi.

Grev günü, Kolombiya'nın başkenti Bogota'da yüzlerce araba, motosiklet ve bisiklet sürücüsü ile yayalar toplandı ve milli parktan Çalışma Bakanlığı'na yürüdü. Göstericiler yürüyüş esnasında ana caddeyi kapattılar. Medellín, Cali, Barranquilla, Ibagué, Yopal ve Bucaramanga gibi diğer şehirlerde de büyük protesto eylemleri gerçekleştirildi.

Sendikalar grev ve protestolarla işçi sınıfı düşmanı sağcı başkan Duque tarafından planlanan ve 1174 sayılı Kararname ile uygulanmak istenen emek ve emeklilik reformunu protesto ediyor. Emekçiler, Duque hükümetinin korona salgından yararlanarak bazı hakları gasp etmek için çıkarmak istediği yasaları engellemek istiyor.

CGT başkanı Julio Roberto Gómez kararnameyi "anayasaya aykırı" olarak

nitelendirirken, Orjuela ise, saldırı kararı veren başkanın tutumunu "dikta-törce" olarak niteledi.

Kararnameye itiraz edilmesinin en önemli nedeni, şirketlerin yalnızca birkaç saatliğine işçi çalıştırmasına izin verilmek istenmesidir. Böylece kapitalistler sosyal güvenlik ödemelerini ödemeyecek ve işçiler daha sonra herhangi bir emekli maaşı almayacaklar.

CUT sendikasının greve çağrı yapmasının nedenleri arasında, Avianca havayolu şirketinin artık Kolombiyalı bir şirket olmamasına rağmen 370 milyon ABD doları tutarında devlet kredisi alması da bulunuyor. Havayolu şirketinin büyük bölümü Panama'lı Avianca Holdings konsorsiyumu'na ait. Ayrıca havayolu şirketi, Mayıs ayında zaten iflas başvurusunda bulunmuştu.

Avianca havayolu şirketi Kolombiyalılardan gasp edilen parayla kurtarıldı. Oysa sağcı hükümet, sağlıkla ilgili acil durum bağlamında temel bir emekli maaşı ödemeyi veya eyalet üniversitelerinin öğrencilerini öğrenim ücretlerinden kurtarmayı reddediyor.

Greve çıkış sebeplerinden bir diğeri ise, kömür madencilerini temsil eden Sintracarbon sendikasıyla dayanışma içinde olmaktır. Maden işçileri şu anda El Cerrejón grubuna karşı grevde bulunuyor. Ancak grevciler sadece çalışma politikası sorunlarıyla ilgilenmiyorlar, aynı zamanda ülkede sıklıkla işlenen solcu katliamlarını da protesto ediyorlar. Grev esnasında grevci işçiler devlet şiddetini eleştirirken siyasi zulme son verilmesi çağrısında da bulundular.

Filistin'in sahte dostları!

Türk sermaye devletinin Ortadoğu'da izlediği yayılmacı/işgalci politikanın temel araçlarından biri Filistin sorunudur. Nitekim Siyonist rejimle işbirliği yaparken, Filistin halkından yanaymış gibi nutuk atmayı adet edindiler. AKP iktidara geldikten sonra, İsrail'le ticaret hacmi dört-beş kat arttı. Ama bu sürede -vazalar dışında- Filistin halkına verilmiş somut bir destek yok. Filistin halkını aldatmak için, İsrail karşıtı hamasi nutuklar atıyorlar. Ortada Filistin davasını istismar eden, bu direnişçi halkın acılarını siyasi rantta çeviren dinci-gerici bir anlayış var.

Son bir hafta içerisinde Türkiye gibi 'asparagas gündem' bombardımanı altında tutulan bir ülkede arada çabuk kaynayan haberler de oluyor. Doğu Akdeniz'de gaz paylaşımı kavgası şiddetlenirken, Türk sermaye devletinin bu alanda sorun yaşadığı ülkeler listesine İsrail'de eklendi. Gündemi savaş naraları kaplar-ken geçtiğimiz hafta HAMAS (İslami Direniş Hareketi) şefleri Türkiye'ye geldi. HAMAS'ın siyasi kanat liderleri AKP şefi T. Erdoğan'la görüştü. Böylece T. Erdoğan bu yıl ikinci kez HAMAS'la üst düzey görüşmeler yapmış oldu.

Görüşmeler, doğal olarak İsrail'i rahatsız etti. Nitekim Siyonist rejimin Türkiye'deki temsilcilerinden biri olan Ankara Maslahatgüzarı Roey Gilad, HAMAS üyelerine pasaport ve kimlik sağlandığına dair ellerinde 'kanıt' bulunduğunu, bu kanıtları Türk devletine ilettiklerini söyledi. Gilad'ın Türkiye'ye dair bu iddialarını değerlendiren ABD Dışişleri Bakanlığı, bu tarz 'teröristlerle' ilişkilerin "Türkiye'nin uluslararası toplumda yalnızlaşmasına yol açacağını" ifade ederek görüşmeden duyduğu rahatsızlığı dile getirdi. Görüşme rahatsızlık yaratsa da, taraflar arasında bir soruna dönüşmedi.

Türkiye'nin kimlik ve uluslararası dolaşım için pasaport sağladığı HAMAS mensupları, 2011 yılında İsrail'le sağlanan tutuklu takası anlaşmasından sonra Türkiye'ye sürgüne gönderilenlerdir. Yani HAMAS'la işbirliği yeni değil. Ama burada bir detay göze çarpıyor; Türk sermaye devleti ABD'nin tehdidine yanıt verirken HAMAS savunmasını seçilmişlerin terörist sayılmayacağı ifadesine dayandırıyor. Türkiye'de yüzlerce seçilmişin terör iddialarıyla tutsak edildiği bir zaman diliminde bunu savunabilmek, ABD'nin te-

röristlerle işbirliği eleştirisindeki kadar riyakar bir tutumdur. Zaten bundan dolayı ABD'nin destek sağladığı güçlere bakmak nasıl yeterliyse Türk sermaye devleti açısından güncel bir Filistin örneğine bakmak yerinde olacaktır.

Filistin'de El Fetih hareketinden uzaklaştırılan Muhammed Dahlan'ı terörist ilan eden ve en çok arananlar listesine alan da Türk sermaye devletinin yargısıdır. Dahlan'ı 'terörist' yaparsa Türkiye'nin Suriye ve Libya politikalarına muhalif olması ve Birleşik Arap Emirlikleri'yle (BAE) ilişkiler geliştirmesidir. İsrail'in HAMAS'a dair iddiaları gibi, AKP iktidarının temsilcilerinden Süleyman Soylu da Dahlan için 'delilleri' olduğunu söyleyerek sözde haklılığını savunuyor.

Filistin halkının davası ya da acıları AKP şeflerini zerre kadar ilgilendirmiyor. Onlar için HAMAS bile desteklenmesi gereken bir Filistin direniş gücü olarak tanımlanmıyor. Müslüman Kardeşlerin (İhvan) Filistin kolu olduğu için destekliyorlar. Kendi bölgesel çıkarlarına uygun bir ortak olarak kodlandığı sürece HAMAS değer ifade ediyor. Bundan dolayı HAMAS'la ilişki geliştirenler diğer Filistin direniş güçlerini yok sayıyor. Filistin Halk Kurtuluş Cephesi gibi güçler kendi imkanlarıyla direnişi örmeye çalışırken diğer yandan Koronavirüs pandemisine karşı Filistin topraklarında ve mülteci kamplarında hijyeni sağlamaya çalışıyor. Bunlara dair tek söz etmeyen Türk sermaye devletinin HAMAS'a desteği Suriye'de ÖSO çeteleri, Libya'da 'kukla hükümet', Sudan'da devrik İslamcı diktatör El Beşir'e desteğinden farksızdır. Kendi siyasal çizgilerine yakın olsa bile bu onlar için yeterli değil. Keza tersten bölgesel çı-

karları için gerekirse siyasal kimliklerine karşı güçlerle de yan yana gelirler. Dahlan da şimdi terörist yarın dost olabilir. Esad'la ortak bakanlar kurulu toplantısı yapıp sonra "devrilmesi gereken diktatör" ilan edilmesi gibi.

Burada önemli olan Türk sermaye devletinin yayılmacı-fetihçi hırslara dayalı bir politik çizgiyle her yere el atması, gittiği yerleri karıştırmasıdır. HAMAS'la ilişkilerin Filistin'in işgaline karşı gelişen direnişe hiçbir katkısı yok. Tersine, HAMAS aracılığıyla Filistin halkının davasını istismar ediyorlar. Nitekim Suriye'deki çetelere tırlarla silah, devasa maddi kaynaklar aktaran, yeri geldiğinde kendi askeri gücüyle onlara savunma duvarı örenler, HAMAS'a kimlik sağlama, sürgün yeri olarak ev sahipliği yapma, medya önünde İsrail'e 'muhalif' açıklamalar yapmanın ötesinde bir şey yapmıyorlar. Oysa İsrail'le ticaret geliyor, pek çok başka alanda da işbirliği devam ediyor. Tayyip Erdoğan'ın oğlunun 'gemicikleri' ise, yıllardan beri İsrail limanlarını mesken tutmuş durumda.

Onlar Filistin'in kurtuluşuna değil bölgedeki çıkarlarına yatırım yapıyorlar. Bundan dolayı HAMAS'la görüşen AKP şefleri, İsrail'le ekonomik ilişkilerini büyütüyor. Her iki ülkenin burjuvazisi yıllık 6 milyar dolara ulaşan bu işbirliğinden çok memnun. Zira emperyalist-kapitalist sistemin güncel arenasında salt kampa-rlara dayalı bir yaşam formu yoktur. Bir yandan gerilim yaşanırken diğer yandan ilişkiler sürebiliyor. Libya'da ters düşen güçler başka bir toprak parçasında ortak tavır alabiliyor.

İsrail'in de Türkiye'nin de şirketlerinin birbirine ihtiyacı varken ne "one minute"

ne Mavi Marmara gemisi katliamı ne de HAMAS mensuplarına verilen pasaport belirleyicidir. Siyasi ilişkiler sınırlanabilir, askeri işbirliği görünürde azalabilir fakat sermaye cephesinde işbirliği kesintiye uğramak bir yana daha da güçlenir.

Siyonistler karşısında Türkiye'nin 'Filistin dostluğu' çıkarlarıyla orantılı ve bundan dolayı sahte olmak zorundadır. AKP için Filistin davası, Müslüman halkları etkilemek için kullanılan propaganda malzemesinden ibarettir. Nitekim HAMAS'a verilen desteği İsrail bir soruna çevirmiyor. Bundan dolayı ekonomik ilişkiler aksamadan sürebiliyor. Bu AKP ile başlamış bir süreç değil elbet. 1996'daki Serbest Ticaret Anlaşması'yla sanayi ürünlerinden vergiler kaldırıldığından beri bu ilişkiler bağımlılık düzeyindedir. Zira İsrail'e ticari sınır getiren Arap ülkelerine Türkiye ortaklığı sayesinde İsrail burjuvazisi dolaylı yoldan ulaşabilmektedir. Ticari ilişkiler AKP döneminde katlanarak büyümüştür. Bu ilişkilerin olduğu yerde 'Filistin dostluğu' riyakarlıktan öte bir anlam taşımaz.

Filistin halkının gerçek dostları emperyalist-kapitalist devletler değil işçi sınıfı ve ezilen emekçi halklardır. Türkiye'de ve dünyada siyonist işgal ve yıkım makinası karşısında kalbi direnen Filistin halkıyla atan milyonlar vardır. İsrail'e boykot hareketi olan Boycott, Divestment, Sanctions (BDS) 40'tan fazla ülkede İsrail'e karşı Filistinlilerin sesi oluyor. Dünyanın dört bir yanında eylem alanlarında Filistin bayrağı dalgalanabiliyor. Bize düşen de sahte dostların maskelerini indirirken Filistin direnişinin yanında durmaktır.

Suriye'de yeniden inşanın işareti verildi

E. Bahri

Batılı emperyalistlerle bölgedeki suç ortaklarının Suriye'ye karşı başlattıkları yıkıcı savaş, 9. yılını geride bıraktı. Suriye büyük oranda yakılıp yıkıldı ancak İhvacıların (Müslüman Kardeşler) bayrağı Şam'a dikilemedi. Emevi camisinde namaz kılarak zafer kutlayacaklarını var sayanların hevesleri kursaklarında kaldı.

Batılı emperyalistler ve işbirlikçileri savaşla, cihatçılarla, Türk ordusuyla başaramadıklarını Trump'ın "Sezar yasası" ile gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Amaç Suriye halklarını aç bırakarak diz çöktürmek. Tabii bunu yaparken, Suriye'ye destek veren güçleri de azami zarara uğratmak istiyorlar. Oysa savaşla ulaşılamayan hedeflere ekonomik ambargo ile ulaşılması kolay değil. Nitekim gelişmeler, Trump'ın şatafatlı bir şekilde ilan ettiği vahşi ambargo yasasının hedefine ulaşma şansının pek bulunmadığına işaret ediyor.

YENİDEN İNŞAYI ENGELLEYEN 'İŞGALCI ÜÇLÜ'

Suriye devleti, müttefiklerinin de desteği ile genel hatlarıyla savaşın kazananı pozisyonunda. Gerçi Türk ve ABD orduları halen işgalci konumlarıyla Suriye'de bulunuyorlar. Bunlara Golan Tepeleri'ni işgal altında tutan İsrail'i de eklemek gerekiyor. Ancak koşullar bu güçlerin durumunu tersine çevirmesi açısından düne göre oldukça elverişsiz.

Bu işgalci üçlü, durumu tersine çevirmeseler de Suriye'de yeniden inşa sürecinin başlaması önündeki esas engeli oluşturuyorlar. Türk ordusu cihatçı çeteleri de kullanarak İdlib'i, Afrin'i ve bazı başka küçük yerleşim yerlerini işgal altında tutarak bu uğursuz rolü oynuyor. ABD Fırat'ın doğusunda bulundurduğu işgalci güçlerle ve Suriye petrollerine el koyma

çabasıyla yeniden inşanın önünde dikiliyor. İsrail ise, sadece Golan Tepeleri'ni işgaliyle değil, yanı sıra hem ABD'yi kışkırtarak hem Suriye'yi hedef alan küstahça saldırılarıyla bu uğursuz rolü onuyor.

ABD ile bu azgın uşaklarının politikası farklı görünse de Suriye'de yeniden inşanın engellenmesi konusunda hemfikirler. Bunu şu ana kadar başardılar da. Trump'ın "Sezar yasası", Suriye'yi çökerterek, yeniden inşayı imkansız kılmayı hedefliyordu. Ancak bu saldırının göğüslenmesi, diğer engellerin etkisini de zayıflatan bir süreci başlatmaya aday görünüyor.

RUSYA'DAN YENİ HAMLE

ABD ambargolarından kendisi de zaman zaman nasiplenmiş Rusya, Trump'la suç ortaklarının Suriye'yi ekonomik yönden çökertme girişimine izin vermeme kararı almış görünüyor. Aralarında Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, Putin'in Ortadoğu Özel Temsilcisi Mihail Bogdanov, Başbakan yardımcısı Yuri Borisov gibi üst düzey yetkililerin de bulunduğu kalabalık bir Rus heyetinin Şam'ı ziyaret etmesi, Rusya'nın yeni bir hamlesi olarak değerlendiriliyor. Lavrov'un Şubat 2012'den sonra ilk defa Şam'a gitmesi, Rusya'nın

bu hamleye verdiği önemin göstergesi sayılıyor.

Ziyaret sırasında hem Lavrov'un hem Borisov'un basına yaptıkları açıklamalar, net mesajlar içeriyordu. Suriye'de yeniden inşanın başlayacağını sinyallerini veren Rus yetkililer, iki ülke arasında pek çok alanda anlaşmalara imza attılar. Altyapının yeniden yapımı, Sovyet döneminde inşa edilen elektrik santrallerinin onarılması, enerji alanında iş birliği gibi büyük ölçekli çok sayıda anlaşmaya imza atıldığı belirtildi.

Rus heyette askeri yetkililerin de bulunduğu, basına açıklanmasa da Suriye'ye yeni silahların da satılacağı ifade ediliyor. Nitekim heyette yer alan ve Şam'da basın toplantısı düzenleyen Başbakan yardımcısı Yuri Borisov, aynı zamanda Rus "savunma sanayii" sorumlularından biridir. Kalabalık heyette ziyaret, basın toplantıları, ortak basın açıklamaları, varılan anlaşmalar -tüm bunlar, "Sezar yasası" saldırısına izin verilmeyeceği mesajının güçlü bir şekilde ABD'ye ulaştırılması olarak da değerlendiriliyor.

Bu arada Rusya, kalabalık heyetin Şam'ı ziyaretinden önce bazı PYD liderlerini Moskova'da ağırladı. Bu ziyaret sırasında muhalif Halkın İradesi Partisi

ile PYD liderlerini buluşturan Putin yönetimi, Fırat'ın doğusu konusunda etkili adımlar atmaya hazırlandığının işaretini verdi. Bu ise, ABD'nin etkisinin zayıflamaya başlayacağını işareti kabul ediyor. Nitekim Suriye'de yeniden inşa, ABD'nin etkisi azaltılmadan ve ilan ettiği ekonomik abluka kırılmadan başarıya ulaşamaz. Rus yetkililer de "Sezar yasası"na takılmadan işlerine devam edeceklerini belirtiyorlar.

"SURIYE CUMHURBAŞKANLIĞI SEÇİLERİ ZAMANINDA YAPILACAK"

Rus heyette yapılan görüşmeler bağlamında basına açıklamalarda bulunan Suriye Dışişleri Bakanı Velid el Muallim, yapılan anlaşmalarla birlikte ekonominin toparlanmaya başlayacağını ve halkın birkaç ay içinde bunun olumlu etkilerini hissedeceğini söyledi. Bu ifadeler de yeniden inşa sürecinin başlayacağını işareti olarak değerlendirildi.

El Muallim'in verdiği bir diğer önemli mesaj ise, Suriye'de Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin anayasaya uygun bir şekilde önümüzdeki yıl yapılacağını ilan edilmesidir. Seçimlerde halihazırdaki Cumhurbaşkanı Beşşar Esad'a etkili rakip olabilecek bir aday çıkması beklenmiyor. Bu ise, var olan yönetimin işbaşında kalacağı anlamına geliyor. El Muallim, seçim sürecinin Cenevre'de toplanması beklenen Suriye Anayasa Komisyonu'nun yeni anayasa hazırlama çalışmalarından bağımsız bir şekilde işleyeceğini belirtti.

Kalabalık bir Rus heyetinin Şam ziyareti, Suriye'de süreçlerin hızlanacağını güçlü bir sinyal kabul ediliyor. Süreç halen sancılı seyretse de önümüzdeki dönemde İdlib, Fırat'ın doğusu, yeniden inşa gibi üç temel alanda somut adımların atılması bekleniyor.

ABD Ortadoğu'dan asker çekiyor

orada kalmak zorunda olmadığı günü sabırsızlıkla bekliyorum" demişti.

Şu anda Irak'ta yaklaşık 5.000 ABD askeri konuşlanmış durumda. ABD'nin Afganistan'da ise 8.600 civarında askeri bulunuyor. Pentagon, sayının kasım ayı sonuna kadar 5.000'in altına düşürü-

leceğini duyurdu. Şubat ayında Amerikan hükümeti radikal İslami Taliban ile Amerikan kuvvetlerinin Afganistan'dan kademeli olarak çekilmesini düzenleyen bir anlaşma imzalamıştı.

Amerikan hükümetine göre geri çekilmenin ön koşulu Afganistan'daki

şiddetin azalması. Uluslararası alanda Amerikan askeri varlığını azaltmak, Trump'ın dış politika önceliklerinden biridir. 3 Kasım'daki cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Cumhuriyetçi Parti'nin adayı olarak seçmenleri 2016'da verdiği seçim vaatlerini tuttuğuna ikna etmeyi amaçlıyor görünüyor. Trump, sözkonusu seçimde "Amerika'nın bitmeyen savaşlarını" sona erdirmeye söz vermişti.

Trump'la seyahat eden Amerikalı bir üst düzey yetkili, Irak ve Afganistan'dan daha fazla Amerikan askerinin çekilmesi konusunda Trump'ın bugün bir açıklama yapacağını bildirdi. Trump, Irak Başbakanı Mustafa el-Kazimi ile 20 Ağustos'ta Beyaz Saray'da bir araya gelmişti. Görüşme öncesi gazetecilere yaptığı açıklamada Trump, "Askerlerimizi Irak'tan hızlı bir şekilde çıkarıyoruz ve ABD'nin

Eğitimin durumu ve liselilerin talepleri:

Gelecek ellerimizde, özgürlük sosyalizmde!

Okullarda yeni eğitim-öğretim dönemi, 31 Ağustos tarihi itibarıyla tekrar uzaktan eğitim programı ile başlamış oldu. 21 Eylül'de ise yüz yüze eğitimin başlaması üzerinden planlamalar yapılıyor. İkili eğitim, aşamalı ve seyreltilmiş sınıf gibi çeşitli modeller açıklandı. Uygulanacak modelin bölgeden bölgeye değişiklik içerebileceği de buna eklendi. Milli Eğitim Bakanlığı tarafından yapılan açıklama ile okulların 21 Eylül 2020 tarihinde seyreltilmiş ve aşamalı şekilde açılacağı ve okul öncesi ve 1. sınıf öğrencilerinin, ailelerin tercihine bağlı olarak, okulda yüz yüze eğitime başlayacağı açıklandı.

Bu süre boyunca tartışmalar devam ederken, özel okul sahibi Milli Eğitim Bakanı, çocuk işçiliği meşrulaştırma açıklamaları ile gündeme geldi. Geçtiğimiz haftalarda öğretmenlerin ücretlerinin yük olarak görüldüğünü söyledi. Eğitim Sen'in vaka görülen okulları açıklamasını "istismar" olarak değerlendirdi. Son olarak uzaktan eğitime erişimi olmayan öğrencilere dağıtılacak 17 kitaplık bir seti soruna çözüm gibi sunmaya çalıştı. Reklam peşinde koşan Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk, öğretmen maaşları açısından 33 OECD ülkesi arasında Türkiye'nin 27'nci sırada yer aldığını bilmiyor olamaz. Buna rağmen, KHK ile ihraç edilen öğretmenlerin açlığa mahkum edildiği veya atanamayan öğretmenlerin özel okullarda saat usulü sömürüldüğü bu sistemde sorumluluğu yine "öğretmenler"e yükleyebildi.

EĞİTİME ERİŞİLEMİYOR...

Pandemi sürecinde eğitim sistemine yönelik tüm önerilere kulağını kapatan MEB, uzaktan eğitimi ve EBA'yı öve öve bitiremedi. Oysaki EBA TV deneyimi ülkenin her köşesinde eşit şartların olmadığını, fırsat eşitsizliklerinin daha da derinleştiğini gözler önüne serdi. Bilgisayar, internet bağlantısı ya da kaliteli interneti olmayan binlerce öğrenci uzaktan eğitimden mahrum kaldı. Gerekli fiziki altyapı ve şartların olmaması nedeniyle öğrencilerin eğitim hakkı gasp edilmiş oldu. Canlı sınıflara erişimde sorunlar yaşandı. Zaten verilen derslerin niteliksizliği ve imkanı olan öğrencilerin dersleri takip etme oranının yüksek olmadığı da raporlara yansdı. Teknik altyapı eksikliği

Türkiye'de hep sorundu. Devlet okullarının sayısal azlığı ve niteliksizliği de bilinen bir gerçek.

MEB, bu süreçte uzaktan eğitime erişimi olmayan öğrencilerin koşullarını değiştirmek yerine bu koşulların kabul edilebilir hale getirilmesini hedeflemektedir.

PROJELER ŞAHANE, GERÇEKLER FİYASKO!

Bu tam anlamıyla bir fiyasko! OECD "Covid-19 Salgınında Eğitim" başlıklı, 77 ülkenin kıyaslandığı raporda, Türkiye "İnternet bağlantısına erişimi olan öğrenciler" listesinde 70'inci olmuş. Devlet okullarının türlü eksikliği ve yetersiz bütçe ayrılması yapısal bir sorun alanıdır. 2011 senesinde FATİH (Fırsatları Artırma ve Teknolojiyi İyileştirme Hareketi) projesi kapsamında milyarlarca TL ihale yoluyla yandaş sermayedarlara dağıtıldı. Ancak FATİH projesinin çoktandır iflas ettiği ortada. Bu projeye göre her öğrenciye tablet verilecek, sınıflara akıllı tahtalar konulacaktı. Okulların internet ağ altyapısı kurulacaktı. Bugüne değin 2020 fiyatlarıyla, toplam 3,6 milyar lira para harcanmış, 2020 yılı için 200 milyon lira ödenek öngörülmüştü. Bütün bu para yandaş sermayenin cebine aktarılırken, resmi rakamlarla "yaklaşık 1,5 milyon" öğrenci eğitime erişim sorunu yaşamaya devam ediyor.

TEDBİRLER ALINMADAN OKULLARIN AÇILMA ISRARI

Üniversite ve lise sınavlarını turizm sektörünün ihtiyaçları üzerinden ayarla-

yan AKP iktidarı, eğitimin sağladığı rant alanını bizlerin sağlığına tercih etmektedir. İktidar için eğitim alanı büyük bir rant kapısıdır. Özel okulların kasalarının dolması garantisiz, devlet okullarında bireylere yüklenen masraflar, servisler, kantinler, kurslar vb. hepsi para demektir. Bu çarkların dönmesi için de okulların açılması gerekir.

GELECEĞİMİZE DAİR KARAR BİZİM!

MEB pandemi sürecinde okul tartışmalarına katılmak, karar mekanizmalarında bulunmak isteyen ve okullar bu haliyle açıldığı takdirde oluşacak tehlikeye işaret eden meslek örgütlerine ve sendikalara kulaklarını tıkadı. Milli Eğitim Bakanı şahsında AKP iktidarının asıl niyeti, özel okullar şahsında sermayedarların yaşadıkları tıkanmaya çözüm bulmaktır.

Bu tartışmanın temel muhataplarından biri öğrencilerdir. Elbette tek başına öğrenciler değil, öğretmenler, veliler, okullarda çalışan emekçilerdir. Yani bu süreç tek adamın kararları ile yönetilmek isteniyor. Eğitim emekçilerinin sendikası hakları koruduğu için "istismar"la suçlandı, sağlık örgütleri ise ciddiye bile alınmadı.

UNICEF gerekli önlemler alınarak okulların açılması için çağrıda bulundu. Ancak "gerekli önlemler" alınarak vurgusu önemli. Gerekli önlemler alınmadığı takdirde okulların açılması salgın seyri açısından toplum sağlığını riske atacaktır. Uzmanların dediklerine göre okulları açan tüm ülkelerde okul çağındaki kişilerde vaka sayısı yüzde 35-40 oranında artış göstermiştir. Çocuklar virüsün belir-

tilerini çok göstermeseler de bulaştırma oranları yüksek olduğundan, toplumda salgının seyrine etkiye bulunma olasılıkları da yüksek oluyor.

EĞİTİME BÜTÇE!

Projeler ve protokoller ile yandaşlara aktarılan bütçe eğitime ayrılmıyor. Sermaye devletinin eğitime ayırdığı bütçenin her zaman az olduğu da bilinen bir diğer gerçek. Ülkede okuldan daha çok cami yaptırın gerici zihniyet, pandemi sürecinde öğretmenlerin ücretlerine "yük" dedi. "Yük" tanımlaması eğitimi bir hak olarak görmekten çok tüccar zihniyetinin bir sonucudur. AKP iktidarı için eğitim bir hak değil, sermayenin, özel kurumların kasasını dolduracak bir alandır.

"OKULUM TEMİZ"(!), SİSTEM ÇÜRÜMÜŞÜ!

Pandemi sürecinde en temel sorun alanlarından bir diğeri ise hijyen koşullarına dairdir. MEB okullarda hijyenin nasıl sağlanacağına dair kılavuz yayınlandı. Okul temizliği için korona dönemi standartları belirlendi. Bu kılavuzda yer alan önerileri yerine getiren okullara da "Okulum temiz" sertifikası verilecek. Okullarda yeterli sayıda personelin olmaması, sabun, peçete gibi temel ihtiyaçların eksikliği gibi sorunlar ortadayken, MEB'in tek yaptığı, kılavuz yayınlamak ve sorumluluğu yine topluma atmak oldu. Özel okullarda alınacak önlemler açısından bunu bir reklam malzemesi haline getirmeleri de madalyonun diğer yüzüdür. Kendisi de özel okul sahibi olan Ziya Selçuk, tüm öğrencileri önemsiyorum dese de süreci özel okul sahibi bir kapitalist olarak yönetiyor.

ÖZGÜRLÜK SOSYALİZMDE!

Pandemi sürecinde bir kez daha gördük ki eğitim sadece eğitim değildir. Kapitalizmde sağlık ve eğitim hakkı gasp ediliyor ve kapitalistlerin insafına bırakılıyor. Toplumun sağlığı yerine sömürü çarklarının azgınca dönmesini önemseyenler, dindar ve kindar bir nesil için bizleri karanlığa sürüklüyorlar. Özel okulların çıkarları gözetilerek, kendi ceplerini dolduruyorlar. Uzaktan eğitimi herkesin ulaşabileceği şekilde organize etmek im-

kansız değil, ancak kapitalistlerin çıkarları ile ters düşüyor. Halihazırda bilgisayar ve teknik ihtiyaçların karşılanması “yük” olarak görülüyor. İnsan gibi yaşayıp, yük olarak görülmeceğimiz, eğitim, sağlık gibi temel haklardan yararlanabileceğimiz tek sistem sosyalizmdir!

Kendi geleceğimizi ve özgürlüğümüzü kazanmanın tek yolu sosyalizm için mücadele etmektir. Sosyalizmin en temel özelliği sömürücü bir sınıfın iktidarda olmamasıdır. Bu yüzden eğitim ve sağlık gibi hizmetler kamusal, ulaşılabilir, nitelikli ve ücretsizdir. Şimdi karar zamanı! Ya “karar bizim” deyip, geleceği ellerimize alacak, kapitalizme karşı mücadele edeceğiz. Ya da mücadele edeceğiz. Başka bir seçeneğimiz yok!

KARAR BİZİM: GELECEK ALLERİMİZDE, ÖZGÜRLÜK SOSYALİZMDE!

Milli Eğitim Bakanlığı nezdinde AKP iktidarı eğitim ve sağlık hakkımızı, yani temelli olarak yaşam hakkımızı yok sayıyor. Milyonlarca öğrencinin, ailelerinin, eğitim emekçilerinin sağlıklarını ve ücretlerini “yük” sayan bir anlayışla süreç yönetilmeye çalışılıyor. Tüm bunlar yapılırken temelde sürecin öznelere hiçbir şey danışılmıyor. Dolayısıyla aşağıdaki talepler ekseninde mücadeleyi yükseltmek öğrencisi, velisi, öğretmeni ve sağlıkçısıyla eğitim alanındaki gerçek öznelerin sorumluluğudur:

- 1- Sürecin öznelerinin katlabileceği meclisler oluşturulmalı. Söz, yetki, karar hakkı sağlanmalı!
- 2- Herkese eşit, parasız, bilimsel, nitelikli, anadilde eğitim!
- 3- Herkese ulaşılabilir parasız eğitim.
- 4- Özel okullar kamulaştırılsın!
- 5- Herkese parasız sağlık!
- 6- Eğitimde kayıp zaman telafi edilsin!
- 7- Tüm sınavlar iptal edilsin!
- 8- Eğitime ayrılan bütçe arttırılsın; gerekli önlemler alınsın!
- 9- Genel bütçenin içerisinde temizlik ve dezenfektan için bütçe ayrılınsın. Bunları sağlayacak personel alınsın.
- 10- Okulların bileşenlerine koruyucu malzeme temin edilsin.
- 11- Okulların gerekli fiziki altyapı eksiklikleri giderilsin! Okul sayısı artırılınsın!
- 12- Öğretmen ve personel atamaları yapılsın!
- 13- Her okula yeterli sayıda sağlık personeli ve revir açılsın!
- 14- Okula ulaşım için gerekli önlemler alınsın!
- 15- Sağlıklı, ücretsiz gıda temini sağlansın!

DEVİRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ
EYLÜL 2020

Kadınlar şiddet, salgın ve yoksulluk kısılcığında...

Tek yol mücadeledede!

Dünyayı etkisi altına alan koronavirus salgınının yeniden tırmanışa geçtiği günlerdeyiz. “Yeter ki üretim sürsün, ekonominin tekerleri dönsün” diyerek salgın karşısında göstermelik önlemler alan AKP iktidarı, 1 Haziran’dan itibaren “normalleşme” dönemi başlattı. İktidar eliyle yaratılan manipülasyona rağmen, salgın yayılmaya devam etti. Halihazırda, emekçi semtleri ve fabrikalar salgının merkezleri haline geldi. Tüm bunların faturasını ise emekçiler ödüyorlar. İşçiler açlık ve virüs ikileminin sopası altında çalışmak zorundalar. Sermayeye yapılan her türlü destek ve teşviğin sonucu olarak, düşük ücretlerle, gücencesiz ve yarının ne olacağını bilmeden yaşamlarını sürdürüyorlar. Kadınlar bu sürecin yükünü ağır bir şekilde yaşıyorlar. Sadece ülkemizde değil, tüm dünyada...

UN Women’in (Birleşmiş Milletler Kadın Birimi) yaptığı araştırmaya göre, dünya çapında yoksul kadın sayısında artış yaşanacağı gibi, yoksullukta kadınlar ile erkekler arasındaki açığı da artacak. Öyle ki tahminlere göre 2030 yılına kadar pandemi öncesindeki sürece dönülemez. Dünya çapında kadınlar salgınla birlikte var olan krizin bedelini açlıkla, yoksullukla, işsizlikle ve şiddetle ödeyecekler.

Bu tabloya rağmen, dünyanın pek çok köşesinde olduğu gibi Türkiye’de de kadınlar bu süreçte gerici iktidar-

ların saldırılarına boyun eğmediler ve sokaklara taşdılar. AKP iktidarı, kadınlara yönelik sistematik saldırılarını sürdürürken, tam da pandemi sürecini fırsata çevirmeye çalışarak, İstanbul Sözleşmesi’nden çekilme tartışmalarını açtı. Ancak kamuoyunda yükselen tepkiler ve bunun etkisiyle AKP içinden gelişen itirazlardan kaynaklı, İstanbul Sözleşmesinin iptali, AKP MYK’sında gündeme gelmedi. Yaklaşık 1 aydır İstanbul Sözleşmesi konusundaki sessizlik sürüyor. Bu, AKP iktidarının İstanbul Sözleşmesi konusundaki yaklaşımından vazgeçtiği anlamına gelmiyor. Kamuoyuna yansıyan bilgiler ise İstanbul Sözleşmesi’nde “cinsel yönelim” söylemlerinin yer aldığı ve eşcinselliği teşvik ettiği iddia edilen maddelerin revize edilmesi üzerinden tek adam rejiminin şefi tarafından yapılan görevlendirme ile çalışmaların sürdürüldüğü yönünde...

İstanbul Sözleşmesi konusunun, kısa süreli sessizliğin ardından ilk fırsatta yeniden gündeme getirileceğine şüphe yok. Dahası, ağırlaşan salgın koşullarında fırsattan istifade tez elden gündeme getirilmesi de mümkündür. Ancak, geniş kesimlerde kadına yönelik şiddet üzerinden doğan tepkiden kaynaklı, sözleşmeyi “eşcinsellik” tartışmasına sıkıştırmak, kadın örgütlerini ve ilerici kurumları bunun üzerinden marjinalize etmek eğilimi içine girmeleri de ihtimal dahilindedir.

İstanbul Sözleşmesi üzerinden hangi manevralara giderilirse gitsinler, kadına yönelik şiddete karşı hangi “yerli ve milli” projelerin peşine düşerlerse düşsünler, 6284 sayılı kanunu yok sayıp, geçtiğimiz gün yaptıkları gibi, şiddete karşı hangi sözde yeni genelgeler çıkarırlarsa çıkartsınlar, gerici AKP iktidarında cismleşen kadın düşmanı politikalar hız kesmeden devam etmektedir. İpek Er isimli genç kadına cinsel saldırıda bulunan uzman çavuş Musa Orhan’ın önce tutuklanıp, sonra bizzat İçişleri Bakanı Süleyman Soylu’nun talimatıyla serbest bırakılması, devletin hem tecavüzcüye hem de hem de her türlü yozlaşma ve çürümenin içine batmış ordu mensubuna sahip çıkması anlamına geliyordu.

Aynı hafta içinde, İzmir’de, Bursa’da, İstanbul’da onlarca kadın yakınları tarafından cinayetlere kurban gitti. Yüzlerce kadın ise, şiddete uğramaya devam etti.

İşçi ve emekçiler için olduğu kadar, bir parçası olan kadınlar için de zorlu günlerin içindeyiz. Salgın, kriz, yoksulluk, şiddet gibi bir dizi sorun emekçi kadınları cendere içine almış ve yaşamlarını çok ağırlaştırmış durumda. Bu tablodan çıkışın ise bir tek yolu var: Kadınıyla erkeğiyle birleşik mücadeleyi örgütlemek ve sömürü, baskı ve zulmün sahiplerine örgütlü güç ile yanıt vermek!..

*Tarihsel TKP'nin
100. Yılı...*

**Türkiye solunun
bir döneminin
tek temsilcisi!**